

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✽

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

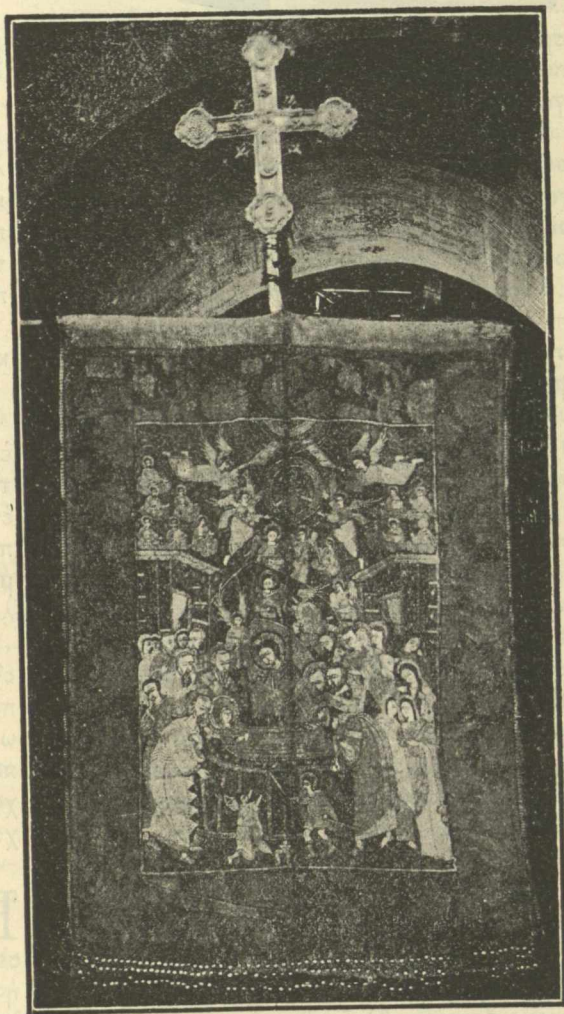
ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 4.

Ἀθῆναι, 22 Μαρτίου 1901.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρονικά τῆς ἐβδομάδος. — Ρήγας Φεραῖος, πατριωτικὸν διήγημα, Χ. Χρηστοβασίλη. — Στὴ Σελήνη, ποίημα, Δδος Παναγιωτοῦλας Λιούρδη. — Τὸ Σπύρτο τῆς Ἀσφαλείας, διήγημα Ἀντ. Τσεχώχ. — Λόγια — Πράξεις, ποίημα Ἀλεξ. Περδικίδου. — Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Τολστόη. — Ὡ ἀδελφέ, ποίημα Θρασ. Ζωῖοπούλου. — Πρωῆνὸ Τραγοῦδι. — Μεταμέλεια — Πίστις, διήγημα Δδος Μαρίας Μιχαλοπούλου. — Ἡ Καραμπόλα εἰς 30 Μαθήματα (πρῶτον μάθημα). — Ζωὴ Πεθαμένη, διήγημα Γ. Τζαννετάκη. — Ἡ Κυρά τοῦ Πύργου, ποίημα Ἀχ. Νέη. — Εἰδήσεις. — Χρηματιστικὸν Δελτίον. — Τῆς Ὑρας. — Τὸ Βιβλίον τοῦ Βίου.

ΕΙΚΟΝΕΣ: — Ἡ Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως. — Ὁ κόμης Λέων Τολστόης. — Περιπέτειαί Ποδηλατητοῦ, κωμικαὶ σκηναὶ εἰς 10 εἰκόνας.

Ἡ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

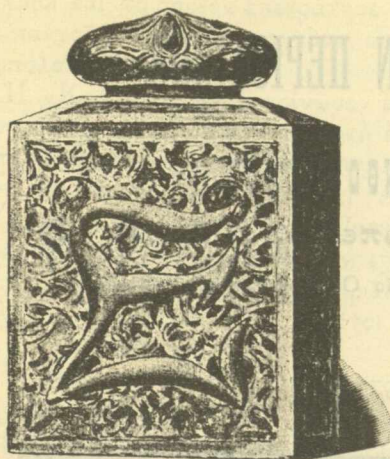
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15 — Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60 — Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡ. » Φρ. Χ. 15 — » Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ » Ρούβλια 6 — » Ρούβλια 3 50

Ἐκαστὸν φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὑρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθῆναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣ ώραίαν πρᾶξιν προέβη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἢ Ἐθνικὴν Τράπεζα, παραχωρήσασα διὰ πρῶτην φοράν τὴν εὐρετανέλοσκεπὴ αἴθουσάν της, ὅπως αὕτη χρησιμεύσῃ εἰς Φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν τῆς Φιλοπτώχου Ἐταιρείας.

Τεσσαράκοντα τράπεζαι, περιέχουσαι πεντακισχίλια ἀντικείμενα, ὅλα κομψοτεχνήματα, ἔχουσαι ὡς ἐπιστατίας τεσσαράκοντα κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς ἐκλεκτῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὧν αἱ 12, μέλη τῆς Φιλοπτώχου Ἐτ.ρείας, προσεῖλκυον τοὺς φιλανθρώπους, οἵτινες πάντες, ἐκουσίως, ἐδίδον τὸν ὄβολόν των, ὑπὲρ τοῦ ἀληθῶς χριστιανικοῦ σκοποῦ τῆς Φιλοπτώχου Ἐταιρείας.

Αἱ Φιλανθρωπικαὶ Ἀγοραὶ (Bazars de Charité), εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐφευρέσεις πρὸς συλλογὴν χρημάτων, ἣτις καὶ ἴδιον μέγαρον ἀπέκτησε, πρὸ 15 ἐτῶν, ἐν Παρισίοις ἐν τῇ ὁδῷ Jean - Guizot, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, πρὸ τετραετίας, ἀπετεφρώθη, εἰς δέκα λεπτά τῆς ὥρας, θανατώσαν 117 άτομα, κυρίας κατὰ τὸ πλεῖστον, μεταξὺ τῶν ὁποίων μίαν δούκισσαν, δύο συζύγους στρατηγῶν, δύο ὑποκομήσας καὶ δύο βαρωνίδας.

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Ἡμεῖς, παρορῶντες τοὺς ὀλίγους μεμψιμοίρους, κηρυττόμεθα ἀπολύτως ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀγορῶν, εἰς ἃς, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἐξοδεύσῃ, δύναται, κάλλιστα, καὶ νὰ μὴ μεταβῇ. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἢ ἡμετέρα κοινωνία οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ προσέλθῃ ἀθρόα εἰς τοιαύτας Ἀγοράς, καὶ νὰ προσενέγκῃ τὸν ὄβολόν της, ἔχουσα ὑπ' ὄψει, ὅτι «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ.»

Ἄλλο γεγονός, τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, γεγονός μεγάλης σημασίας, εἶναι ἢ παράστασις εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου», τοῦ ἀριστοουργήματος τούτου τοῦ Σοφοκλέους.

Ἐπιφέρει πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀθῆναις, «Ἐταιρεία πρὸς διδασκαλίαν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων». Αὕτη, ἔδωκε, προπερυσιν, ἀπὸ σκηνῆς τὴν «Ἠλέκτραν», ἣτις ἐπέτυχεν ἄριστα· ἀλλ' ἀπαιτούμενων πολλῶν ἐξόδων

διὰ τὴν παράστασιν ἀρχαίων δραμάτων, τὸ ἔργον τῆς Ἐταιρείας διέτρεξε κίνδυνον διακοπῆς, οὗ, ἐξήγαγεν αὐτὴν ὁ μεγάλτιμος ἐν Ὀδησσῷ ὁμογενὴς κ. Γρηγόριος Μαρασλῆς, διὰ γενναίας δωρεᾶς του πρὸς τὴν καλὴν Ἐταιρείαν.

Οὕτω, ἐδιδάχθη, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἀπὸ σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ μας Θεάτρου ὁ «Οἰδίπους» μετὰ τὰς ώραίας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας τῶν ἀρμονικῶν στίχων τοῦ Σοφοκλέους καὶ μετὰ τὴν λαμπρὰν μουσικὴν τῶν χορικῶν τοῦ κ. Πέτρου Ζαχαριάδου (ἐκ Κωνσταντινουπόλεως), ἣτις, νῆ Δία! δὲν φανταζόμεθα, ὅτι θὰ ἦτο ἐπιτυχέστερα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ὡραῖα, πολὺ ὠραῖα!

Μίαν ὅμως παρατήρησιν ἔχομεν νὰ κάμωμεν καὶ μίαν παράκλησιν, πρὸς τοὺς ἀρμόδιους.

Ἡ παρατήρησις:

— Ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ δὲν ἤρετο ἢ αὐλαία, ἀλλὰ κατέπιπτεν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τοῦτο, οὐχὶ ἐκ τύχης ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας, ἀλλὰ σκοπίμως, διὰ νὰ φαίνεται πρῶτον ἢ κεφαλὴ τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ εἶτα τὸ λοιπὸν σῶμα.

Αὐτὸ εἶν' εὐκόλον νομιζόμεν νὰ γείνη καὶ σήμερον.

Καὶ ἡ παράκλησις:

Νὰ δοθῇ μία παράστασις εἰς ἐν τῶν δύο ἐνταῦθα ἀρχαίων θεάτρων, τὸ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἐν παραδείγματι, τὴν ἡμέραν ἐν ὑπαίθρῳ, νὰ βλέπῃ ὁ θεατὴς πλὴν τῶν ὑποκριτῶν καὶ τὸν ἤρεμον Σαρωνικὸν κόλπον, μετὰ τὴν Αἰγίναν, λουομένην ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεπῶς δύνοντος ἡλίου...

Εἶναι τοῦτο παράκλησις πολλῶν ξένων, οἵτινες, ὀριζομένης ἐκ τῶν προτέρων τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν ὑπαίθρῳ παραστάσεων ἀρχαίων ἑλληνικῶν δραμάτων, θὰ συρρέωσιν ἀπὸ πάσης γωνίας γῆς εἰς Ἀθήνας, ὅπως διέρχωνται, κατὰ φαντασίαν, στιγμὰς τινὰς ἀρχαιοπρεποῦς βίου.

Ἐπικροτοῦμεν τὴν ἰδιαιτέραν στοργὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὴν Γυμναστικὴν, καὶ ἀγάλλεται ἢ ψυχὴ ἡμῶν, θεωμένων δεκάδας, ἑκατοντάδας μικρῶν μαθητῶν, βαινόντων ἐν κανονικῷ βήματι, εἰς τὸν τόπον, τῶν γυμνασίων.

Ἐν μόνον εὐρίσκομεν ἄτοπον: τὰ τύμπανα.

Πρὸς Θεοῦ! πρὸς τί αὕτη ἢ ρεκλάμα, ὅταν τὸ ἔργον βοᾷ ἀφ' ἑαυτοῦ· πρὸς τί τὸ ρεζιλιέμμα... τοῦ στρατοῦ, τὸν ὅποιον θέλουν νὰ μιμηθῶσιν οἱ ὀδηγοῦντες τοὺς μαθητὰς!

Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν δὲ τὰ τύμπανα, προχθὲς ἠκούσαμεν καὶ σάλπιγγας, τὰς ὁποίας δύο Λιλιπούτσιοι μαθηταὶ ἐφύσων δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων των.

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ

ἮΤΑΝ τότε ἡ πλιὸ μαύρη ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατημένης Ἑλλάδας μας, ἀπάνω κάτω κατὰ τὰ 1770, ἐποχὴ μαύρη καὶ σκότεινη, ποῦ ἓνα σαρίκι, ἢ ἓνα πασοῦμι τοῦ πλιὸ παρακατιανοῦ τουρκοῦ ἀξίζε πλιώτερα ἀπὸ χίλια ἑλληνικὰ κεφάλια! Ἐποχὴ δακρυῶν καὶ στεναγμῶν, ποῦ οἱ χριστιανοὶ ζοῦσαν ὄχι ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἐσπλαχνία τῶν τυράννων τους, ἀλλὰ διότι τοὺς ἦταν χρήσιμοι!

Ἐημέρωναν Χριστούγεννα.

Καρδιά τοῦ χειμῶνα. Μεγάλῃ κακοκαιρίᾳ βασιλευε ἐκεῖνη τὴ χρονιά στὴ Θεσσαλία. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δούλευε ἓνα χιονόβροχο καὶ μιὰ κρύδα, καὶ μιὰ γλύτσα, ποῦ δὲν περιγράφεται.

Οἱ Βελεστινιώτες, σὰν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, εἶχαν πάγει πρῶτ-πρῶτὴ στὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐκκλησιαστοῦν καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεό, ποῦ σὰν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα λάβαινε τὴ σάρκα τοῦ ἀνθρώπου, νὰ λυπηθῇ τὸ ἑλληνικὸ Γένος καὶ τὴ χριστιανισμένη, ποῦ στέναζαν βαρῶς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς ἄλλοτε Βυζαντινῆς, Ἀυτοκρατορίας, κάτω ἀπὸ τὴν ἀντίχριστη φτέρνα τοῦ Ἀγαρηνοῦ.

Ἡ λειτουργία βρισκόνταν ἀκόμα στὸ χειρῶνθικὸ, ὅταν μπαίνουν μέσα πολλοὶ ἄγριοι καὶ ἀρματοῦμενοι τουρκοί. Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἔμειναν ξηροί.

— Ἐμεῖς παιδεύομεστε καὶ σεῖς ἐδῶ μέσα διασκεδάσετε μετὰ τραγοῦδια! (Ἐννοῦσε ὁ ἄθλιος τὲς ἱερὰς ψαλμωδίας). Ἐμπρός, γκιαούριδες, ἀγγάρια νὰ βγάλετε τ' ἀμάξια μας ἀπὸ τὴ λάσπη!

Φώναζε ὁ πρῶτός τους σκληρὸς γενίτσαρος, χριστιανογέννημα καὶ χριστιανομάχος, μπαίνοντας μέσα στὴν ἐκκλησίαν, μετὰ καμμιὰ δεκαριά τουρκοῦς μετὰ τὰ σπαθιά στὰ χέρια.

— Ἀμάν, ἀφέντη μου! Ἀφήστε μας ὅσο νὰ τελειώσῃ πρῶτα ἡ λειτουργία καὶ ὕστερα ἐρχομεστε...

Τόλμησε ν' ἀπαντήσῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς γεροντότερους χριστιανούς, ποῦ εἶχε τὸ κεφάλι του γιὰ ζοδιά.

— Βουθάσου, γκιαούρη! (Φώναζε λυσασμένος ἀπὸ θυμὸ καὶ διψασμένος γιὰ αἷμα χριστιανικὸ ἓνας ἄλλος γενίτσαρος). Πρέπει νὰ δουλεύῃ ἡ ἐκκλησίαν σας καὶ νὰ τρώῃ τὸ τζαμί μας!

Καὶ στὴ στιγμὴ ὁ χριστιανός, ποῦ εἶχε τολμήσει νὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ λόγῳ κυλιῶνταν ἀπάνω στὲς κρῦες πλάκες, βουτηγμένος στὸ αἷμα του.

Ἐπαψε εὐτὺς ἡ λειτουργία, ἔσβυσαν τὰ κηρὰ καὶ τὰ καντήλια, καὶ οἱ χριστιανοὶ μαζί μετὰ τὸν παπᾶ τους ἀκολούθησαν τοὺς φονιάδες τους, κάνοντας τὸ σταυρὸ του νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χειρότερα, καὶ κρυφαστενάζοντας, γιὰτὶ σ' ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, οὔτε ν' ἀναστενάξῃ φανερὰ μποροῦσε ὁ δύστηχος ὁ ραγιαῖς.

Σὲ μισὴ ὥρα ἀπάνω—κάτω, πρόβατα καὶ μακελλάριδες ἔφτασαν ἀνάμεσα Βελεστινοῦ καὶ Ριζόμυλου, ὅπου εἶταν κολημένα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βγοῦν, καμμιὰ πενήνταρὰ ἀμάξια, καὶ αὐτὰ χριστιανικά, καὶ ἀγγαρεμμένα, φορτωμένα σιτάρι, καὶ αὐτὸ ἀρπαγμένο ἀπὸ χριστιανικὰ σπίτια, ποῦ εἶταν προωρισμένο γιὰ τὸ τζαμί Φετιχίε τῆς Πόλης, καὶ στέλλονταν στὸ Βόλο, γιὰ νὰ φορτωθῇ σὲ καράβι ζαγοριανό, καὶ αὐτὸ ἀγγαρεμμένο. Ἐκεῖ ξεφόρτωσαν τ' ἀμάξια, κουβαλώντας τὰ σακκιά σὲ στραγγιῶν τόπο, καὶ εἶται μπόρεσαν τὰ βώδια νὰ βγάλουν ἀπὸ τὲς λάσπες τ' ἀμάξια ἀδειανά, ὕστερα ζαναφόρτωσαν τὰ σακκιά, καὶ τ' ἀμάξια τράβησαν τὸ δρόμο τους γιὰ τὸ Βόλο.

Ἄλλ' οἱ τουρκοί, ἀντὶ ν' ἀφήσουν τοὺς Βελεστινιώτες νὰ γυρίσουν πίσω στὸ χωριό τους καὶ στὰ σπίτια τους, ἄμα τελείωσε ἡ ἀγγάρεια, τοὺς πῆραν μαζί τους γιὰ τὸ Βόλο, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι μποροῦσαν νὰ ζανακολλήσουν τ' ἀμάξια στὲς λάσπες, ὅσο νὰ φτάσουν στὸ Βόλο. Τί νὰ κάμουν οἱ καημένοι οἱ χριστιανοί; Μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν καὶ ν' ἀντισταθοῦν, σ' αὐτὰ τὰ θηρία, ποῦ ἔκοβαν χριστιανικὰ κεφάλια γιὰ διασκέδαση, καὶ μόνο τὴ μορφή εἶχαν κοινὴ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους; Θέλοντας καὶ μὴ, ἀκολούθησαν τὸ δρόμο γιὰ τὸ Βόλο.

Ὅταν τελείωσαν τὸν κάμπο καὶ ἄρχισαν τὸν ἀνήφορο, πολλὰ ἀμάξια σταμάτησαν ἀπὸ τὴν κούραση τῶν βωδιῶν τους. Τότε οἱ τουρκοὶ διάταξαν τοὺς Βελεστινιώτες νὰ ξεφορτώσουν τὰ σταματημένα τ' ἀμάξια, παίρνοντας ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα σακκί σιτάρι, στὸν ὄμο του.

Ἀνάμεσα στοὺς ἀγγαρεμμένους Βελεστινιώτες βρισκόνταν καὶ ἓνα πανέμορφο παλληκάρι, ὡς δέκα ὀχτὼ χρονῶν, γίγαντας στὸ σῶμα καὶ στὴ δύναμη πρῶτον οἰκοκυρόπουλο τοῦ χωριοῦ. Φοροῦσε μεταξωτὰ ἀντερὰ γιὰ τὸ ἐπίσημο τῆς ἡμέρας, ἔσερνε στὸ ζωνάρι του κίτρινο καλαμάρι, γνώρισμα, ὅτι εἶχε γράμματα. Εἶταν δάσκαλος καὶ ψάλτης τῆς ἐκκλησίας στὸ Βελεστίνο, ἀλλ' ὁ κόσμος μὴ μπορῶντας νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀξίαν τῶν γραμμάτων του, εἶταν μαγεμμένος ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ του, καὶ ὅταν ἔψαλλε, καὶ ὅταν τραγουδοῦσε, καὶ ἀντὶ δάσκαλο, τὸν ἔλεγαν ψάλτη, καὶ μ' αὐτὸ τ' ὄνομα ἦτο γνωστὸς ἀπὸ ὅλους.

Τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ψάλτης πῆρε καὶ αὐτὸς ἓνα σακκί σιτάρι στὸν ὄμο του, σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς χωριανούς του, ἓνας αἰμοθύρος γενίτσαρος πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄφησε κάτω τὸ σακκί!

Ὁ ψάλτης τὸ ἄφησε καὶ ὁ γενίτσαρος τοῦ ζαναλέγει:

— Σκύψε, γκιαούρη!

Ὁ ψάλτης ἔσκυψε, μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ ἀλλοιώτικα, καὶ ὁ τουρκοὺς τοῦ ρίχτηκε καβάλλα, στὴ στιγμὴ.

Ὅταν ἐνοιωσε τὸν τουρκοὺς καβάλλα ἀπάνω του τότε αἰστάνθηκε μέσα του ὅλη τὴν σημασία τῆς ἄτιμης αὐτῆς ἀγγάρεας, ποῦ εἶναι προωρισμένη

μόνο για τὰ ζῶα! Στὴ στιγμή τὸν πέταξε κατα-
γῆς. Θύμωσε κι' ἔγεινε φωτιά ὁ τύραννος, ὁ τούρ-
κος, θύμωσε κι' ἀναψε πλιώτερο ὁ σκλάβος, ὁ
χριστιανός! Βλαστήμησε ὁ γενίτσαρος τὸ Χριστὸ
καὶ τὸ Γένος τοῦ ραγιᾶ, βλαστήμησε κι' ὁ ρα-
γιᾶς τὸ Μωαμέττ καὶ τὴν Τουρκία! Γροθιά ὁ
δυναστής, γροθιά κι' ὁ δυναστεμμένος! Ἄλλ' ἢ
γροθιά τῶν δυναστεμμένων εἶναι πλιὸ βαρειά. Δὲν
κλειεῖ μόνο τὸ θυμὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ στὰ δάχτυλά
της, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀργὴ τοῦ πόνου. Ἡ γροθιά
ἐκείνη τοῦ ψάλτη τοῦ Βελεστίνου, εἶχε μέσα
τῆς ἀκέρια τὴν ὀργὴ τοῦ μαύρου πόνου ὅλου τοῦ
δουλωμένου Γένους, ποῦ στενάζε τρεῖς αἰῶνες ὡς
τότε, κάτω ἀπὸ τὴν ἀτιμὴ κι' ἀντίχριστὴ σκλα-
βιά. Ἡ γροθιά ἐκείνη τοῦ Θεσσαλοῦ συμβόλιζε
τὴ μεγάλη νίκη τοῦ Ἐἴκοσι Ἐνα.

Ὁ τούρκος ἔπεσε καταγῆς νεκρός, καὶ σὲ μιὰ
στιγμὴ ἢ αἰμόχαρῃ ψυχῇ του εἶταν στὴν ἀγκαλιά
τοῦ Διαβόλου. Φωνές ἀλλαλαγμοῦ καὶ φόβου
μαζὺ ἔμπηξαν οἱ χριστιανοί, καὶ λυσισασμένης
ὀργῆς οἱ τούρκοι. Οἱ γενίτσαροι ἔτρεξαν μανια-
σμένοι ἀπάνω του, μετὰ τὰ σπαθιά στὰ χέρια νὰ τὸν
λειανίσουν, ἀλλ' ὁ ψάλτης, πρὶν τὸν ἐγγίξουν
ἐκεῖνοι, ἄρπαξε ἀπὸ καταγῆς τὸ γεμάτο σακκὶ
καὶ βάνοντάς το ἀσπίδα τοῦ ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὰ
χέρια του, κι' ἐνῶ τὸ σιτάρι χύνονταν ἀπὸ τὴν τρύ-
πες, ποῦ εἶχαν κάμει ἀπάνω στοῦ σακκὶ οἱ σπα-
θιᾶς κ' οἱ ντουφεκιᾶς, καὶ σπέρνονταν καταγῆς,
ὁ γλυτωμένος ψάλτης, παίρνοντας τὸν ἀνήφορο
τὸ βουνό, ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ γιὰ πρώτη φορὰ
τὸ ἄγνωστὸ ὡς τότε τραγούδι:

— « Ὡς πότε, παλληκάρια,
νὰ ζοῦμε στὴ σκλαβιά! »

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε κι' ἀπὸ τὸ
σιτάρι, ποῦ χύθηκε ἀπὸ τὸ σακκὶ τοῦ ψάλτη τοῦ
Βελεστίνου, φύτρωσαν τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς
Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, κι' ἀντήχησαν ἀπὸ ὅλες
τὲς χαράδρες, κι' ἀπὸ ὅλα τὰ κορφοβούνια τῆς
Ἑλλάδας τὸ πρῶτο σάλπισμα τῆς Ἑλληνικῆς
Παλγίγενεσίας τὸ θούρις τοῦ Ρήγα τοῦ Φεραίου:

— « Ὡς πότε, παλληκάρια,
νὰ ζοῦμε στὴ σκλαβιά! »

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ

Τώρα ἂν σύννεφα πικρὰ
χλωμὴ Σελήνη σὲ σκεπάζουν.
Καὶ τὴ γυκεῖα τὴν ἔψι σου
δλόγυρα τὴν σκοτεινιάζουν.

Σὲ λίγο πάλι θὰ φανῆς
εἰς τὸν αἰθέρα νὰ φωτίσης.
Τῆς ἀργυραῖς ἀχιτιδέες σου.
Ἐ δλον τὸν κόσμον νὰ σκορπίσης.

Μόνον ἔμένα συννεφιά
μαύρῃ θὰ εἶναι στὴν καρδιά μου,
Κι' ἔλο τοῦ πόνου ἢ φωτιά
πάντα θὰ καίη τὰ σωθικά μου

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΛΑ ΛΙΟΥΡΑΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

A.

Τὴν πρωτὰν τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1885, εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου τοῦ 2ου
τμήματος τῆς ἐπαρχίας Σ. ἐνεφανίσθη εὐπρεπῶς
ἐνδεδυμένος νεανίας καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ κύριός
του, ἀπόστρατος σηματοφόρος τῆς Φρουρᾶς, Μάρ-
κος Ἰβάνοβιτς Κλιιάουζοφ ἐδολοφονήθη. Ἀναγ-
γέλλων τοῦτο, ὁ νεανίας ἦτο ὠχρὸς καὶ λιαν τε-
ταραγμένος· αἱ χεῖρές του ἔτρεμον καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του ἦσαν πλήρεις φρίκης.

— Μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ; τὸν
ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ψεκῶφ, ἐπιστάτης τοῦ Κλιιάουζοφ. Ἀγρο-
νόμος καὶ μηχανικός.

Ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀφιχθέντες
μετὰ τοῦ Ψεκῶφ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος
εἶδον τὰ ἐξῆς: Πλησίον τοῦ οἰκίσκου, ὅπου κατῶ-
κει ὁ Κλιιάουζοφ, εἶχε συναθροισθῆ πλῆθος λαοῦ.

Ἡ εἰδησις περὶ τοῦ συμβάντος μετ' ἀστραπιαίας
ταχύτητος διεδόθη ἀνὰ τὰ περὶχωρα καὶ ὁ κό-
σμος, χάρις εἰς τὸ εὐορτάσιμον τῆς ἡμέρας, συνέρ-
ρεε πρὸς τὸν οἰκίσκον ἀπὸ ὅλα τὰ περὶξ χωρία,
θορυβῶν καὶ συνδιαλεγόμενος. Ποῦ καὶ ποῦ ἔβλεπε
τις ὠχρὰ δακρυσιμένα πρόσωπα. Ἡ θύρα τοῦ κοι-
τώματος τοῦ Κλιιάουζοφ εὐρέθῃ κεκλεισμένη. Ἐσω-
θεν ἐξεῖχε τὸ κλειδίον.

— Προφανῶς, οἱ κακοῦργοι ἐμβῆκαν ἀπὸ τὸ
παράθυρον, παρετήρησε τρέμων, κατὰ τὴν ἐπι-
θεώρησιν τῆς θύρας ὁ Ψεκῶφ.

Μετέβησαν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἔβλεπε τὸ
παράθυρον τοῦ κοιτώματος. Τὸ παράθυρον ἦτο σκο-
τεινόν, ἀπαίσιον. Ἦτο κλεισμένον καὶ ἐφράσ-
σαστο ἀπὸ πράσινον ξεθαμμένον παραπέτασμα.
Μία ἄκρη τοῦ παραπετάσματος ἦτο ὀλίγον ἀνε-
στραμμένη, ἠμποροῦσε δὲ κανεὶς νὰ παρατη-
ρήσῃ δι' αὐτοῦ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κοιτώματος.

— Παρατήρησε κανέννας ἀπὸ σᾶς μέσα; ἠρώ-
τησε ὁ ἀστυνόμος.

— Κανέννας δὲν παρετήρησεν, εἶπεν ὁ κηπουρὸς
Ἐφραίμ, κοντόν, μετὰ ψαρὰν κόμην γερόντιον, μετὰ
φυσιογνωμίαν ἀποστράτου ὑπαξιωματικοῦ. —
Ποιὸς εἶχε τὸ θάρρος νὰ κυττάξῃ μέσα, ποῦ
τρέμουν τὰ κατακλειδία μας ἀπὸ τὸ φόβον.

— Αἶ, Μάρκ Ἰβάνιτς, Μάρκ Ἰβάνιτς! εἶπε
στενάξας ὁ ἀστυνόμος, προσβλέπων εἰς τὸ παρά-
θυρον. — Ἄμ' τῶλεγα ἐγὼ, πῶς ἄσχημα θὰ τε-
λειώσης! Σοῦ τῶλεγα, καὶμένο παιδί, — μὰ δὲν
ἠθέλησες νὰ μ' ἀκούσης! Ἡ ἀσωτία καὶ ἡ ἀκο-
λασία δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα!

— Ἄς εἶνε καλὰ ὁ Ἐφραίμ, εἶπεν ὁ Ψεκῶφ,
— εἰδεμὴ ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορούσαμε νὰ τὸ μαν-

τεύσωμε. Πρῶτος, αὐτὸς ἐσκέφθη, πῶς ἐδῶ κάτι
τρέχει. Ἐρχεται σὲ μένιν σήμερα τὸ πρῶτὸ καὶ
μοῦ λέγει: « Τί ἔχει νὰ εἰπῇ αὐτό, ποῦ ὁ ἀφέν-
της κοιμάται τόσο; Μιὰ βδομάδα τώρα δὲν
ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του! » ἄμα μοῦ τὰ εἶπε
αὐτά, θαρρεῖς πῶς μ' ἐκέντησε κανεὶς... ἀμέσως
μοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα... Ἐχει νὰ φανῇ ἀπὸ τὸ πε-
ρασμένο Σάββατο καὶ σήμερα ἔχουμε Κυριακὴ!
Ἐπτά μέραις — χορατεύεις!

— Ναι, ὁ κακομοῖρος... εἶπε στενάζων καὶ
πάλιν ὁ ἀστυνόμος. Φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀνεπτυγ-
μένος, καλὴ καρδιά. Σὲ συντροφιά, μπορεῖ νὰ
πῇ κανεὶς, ταίρι δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἄσωτος, ὁ θεὸς
συχωρῆσ' τὴ ψυχὴ του. Ἐγὼ ὅλα τὰ περίμενα!
Στεπᾶν, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς ἕνα ἐκ τῶν ἀστυ-
φυλάκων, — Πήγαινε ἀμέσως στὸ γραφεῖόν μου
καὶ στείλε τὸν Ἀνδρέα νὰ πάγῃ εἰς τοῦ ἀρχια-
στυνόμου καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ πῶς ἐδολοφόνησαν
τὸν Μάρκ Ἰβάνιτς. Πέρασε καὶ ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ
— τί κάθητ' ἐκεῖ καὶ κάνει; Ἄς ἔρθῃ ἐδῶ. Σὺ
δὲ νὰ πᾶς ὅσον τὸ δυνατόν ὀγλήγορα στὸ ἀνα-
κριτὴ Νικολαί Ἐρμολάιτς καὶ πέ του νὰ ἔλθῃ
ἐδῶ! Στάσου νὰ τοῦ γράψω δυὸ λέξεις.

Ὁ ἀστυνόμος ἔθεσε φρουροὺς περὶξ τοῦ οἰκί-
σκου, ἔγραψεν ἐπιστολίαν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν
καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐπιστάτου νὰ πῆ τείον.
Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐκάθητο ἐπὶ σκίμπος, ἐδάγ-
κανε μετὰ προφυλάξεως τὴν ζάχαριν καὶ ἐρρόφα
τὸ ζέον ὡς ἄνθρακες τείον.

— Νά... εἶλεγε πρὸς τὸν Ψεκῶφ. Νά... Εὐ-
γενής, πλούσιος... εὐνοούμενος τῶν θεῶν, μπορεῖ
νὰ πῇ κανεὶς, ὅπως ἔλεγεν ὁ Πούσκιν, — καὶ τί
βγήκε; Τίποτε! ἐμπεκρολογοῦσε, ἐγλέντιζε καὶ
καὶ νά!.. τὸν ἐσκότωσαν.

Μετὰ δύο ὥρας κατέφθασεν ὁ ἀνακριτὴς. Ὁ
Νικολαί Ἐρμολάιτς Τσουμπίκωφ (τὸ ὄνομα τοῦ
ἀνακριτοῦ), ὑψηλός, στιβαρὸς γέρον, ἐξῆκοντού-
της, ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του ἐπὶ εἰκοσιπεν-
ταετίαν ἤδη. Εἶνε γνωστός εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν,
ὡς τίμιος, φρόνιμος, δραστήριος καὶ ἀγαπῶν τὸ
ἔργον του ἀνθρώπου. Εἰς τὸν τόπον τοῦ δράμα-
τος ἀφίκετο μετ' αὐτοῦ ὁ βοηθὸς καὶ γραμμα-
τεὺς του Δυκόφσκης, ὑψηλὸς νέος εἰκοσαέτης.

— Εἶν' ἀλήθεια, κύριοι; εἶπεν ὁ Τσουμπίκωφ,
εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ψεκῶφ καὶ
σφίγγων ὅλων τὰς χεῖρας μετὰ σπουδῆς, — εἶν'
ἀλήθεια τὸν Μάρκ Ἰβάνοβιτς; τὸν ἐσκότωσαν;
Ἄ! αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον!

— Μὰ νὰ πῶς σᾶς φαίνεται... εἶπε στενά-
ζων ὁ ἀστυνόμος.

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Μὰ ἐγὼ τὴν
περασμένη παρασκευὴ τὸν εἶχα ἰδῆ εἰς τὸ ἐμπορικὸ
πανηγύρι εἰς τὴν Ταραμπάνκοβα! Καὶ ἠπιαμε
μαζὺ — μὲ συγχωρεῖτε, βότκα!

Μὰ νά, πῶς σᾶς φαίνεται; εἶπε στενάξας μίαν
ἀκόμη φορὰν ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος.

Ἀνεστενάχων, ἐφρικίασαν, ἔπιον ἀνὰ ἕν πο-
τήριον τείου καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

— Κάμετε τόπον! ἀνέκραξεν ὁ ἐνωματάρχης
πρὸς τὸν λαόν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὁ ἀνακριτὴς, πρῶτον
πάντων ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς θύρας
τοῦ κοιτώματος. Ἡ θύρα εὐρέθῃ κατεσκευασμένη
ἐκ ξύλου πίτυος, χρωματισμένη μετὰ κιτρίνην βα-
φήν καὶ ἀνευ βλάβης. Ἄλλα σημεῖα πρὸς ἐνδει-
ξίν τινα δὲν ὑπῆρχον. Προέβησαν εἰς τὴν διάρ-
ρηξιν αὐτῆς.

— Κύριοι, παρακαλῶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν οἱ
περιττοί! εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ὅταν κατόπιν πο-
λυῶρον κτύπου καὶ τριγμοῦ ἡ θύρα ὑπεχώρησεν
εἰς τὸν πέλεκυν καὶ τὴν σμίλην. — Παρακαλῶ
πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνακρίσεως... Ἐνωματάρχα,
μὴν ἀφίνης κανένα!

Ὁ Τσουμπίκωφ, ὁ βοηθὸς του καὶ ὁ ἀγροτι-
κὸς ἀστυνόμος ἤνοιξαν τὴν θύραν καὶ μετὰ τινος
δειλίας, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰσῆλθον εἰς τὸν
κοιτῶνα. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των παρουσιάσθη
τὸ ἀκόλουθον θέαμα: Παρὰ τὸ μόνον παράθυ-
ρον, εὐρίσκετο κλίνη ἀπὸ ξύλον μετὰ τεράστιον ἐκ
πτερῶν στρώμα. Ἐπὶ τοῦ ζουλισμένου στρώματος
ἔκειτο ζαρωμένον, ζουλισμένον ἐφάπλωμα. Τὸ
προσκέφαλον μετὰ τσίτινον κελύφιον, ἐπίσης κατα-
ζουλισμένον κατέκειτο ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἐπὶ
τῆς πρὸ τῆς κλίνης μικρᾶς τραπέζης, ὑπῆρχεν
ἀργυροῦν ὠρολόγιον καὶ ἀργυροῦν νόμισμα ἀξίας
εἴκοσι καπηκίων. Ἐκεῖνο ὡσαύτως ἐκεῖ καὶ θει-
οῦχα πυρεῖα. Ἐκτὸς τῆς κλίνης, τῆς μικρᾶς
τραπέζης καὶ μιᾶς καθέκλας, οὐδὲν ἄλλο ἐπι-
πλον ὑπῆρχεν εἰς τὸν κοιτῶνα. Παρατηρήσας ὑπὸ
τὴν κλίνην ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος, εἶδε περὶ τὰς
δύο δεκάδας φιαλῶν κενᾶς, παλαιὸν ἀχύρινον πι-
λον καὶ δοχεῖον μετὰ βότκην. Ὑπὸ τὴν τράπε-
ζαν ἔκειτο ἕν ὑπόδημα, κεκαλυμμένον ὑπὸ κό-
νους. Προσβλέψας εἰς τὸ δωμάτιον ὁ ἀνακριτὴς
συνωφρῶθη καὶ ἐκοκκίνησε.

— Παληανθρώποι! ἐψιθύρισε συσφίγγων τὰς
πυγμάς.

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Μάρκ Ἰβάνιτς; τα-
πεινοφῶνως ἠρώτησεν ὁ Δυκόφσκης.

— Παρακαλῶ, μὴν ἀνακατεύεσθε! ἀποτό-
μως τῷ εἶπεν ὁ Τσουμπίκωφ. — Ὅριστε νὰ ἐξε-
τάσετε τὸ πάτωμα! Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ
μοῦ συμβαίνει αὐτό, Εὐγγράφ Κουζμίτς, εἶπεν
ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀγροτ. ἀστυνόμον, ταπεινώ-
σας τὴν φωνήν. Εἰς τὸ 1870 μοῦ συνέβη παρό-
μοιον περιστατικόν... Θὰ τὸ ἐνθυμεῖσθε ἴσως...
Ἡ δολοφονία τοῦ ἐμπόρου Πορτρέτωφ. Τὸ ἴδιο
κ' ἐκεῖ. Οἱ ἄθλιοι τὸν ἐφόνευσαν καὶ ἔσυρον τὸ
πτῶμα ἀπὸ τὸ παράθυρον...

Ὁ Τσουμπίκωφ ἐπλησίωσε πρὸς τὸ παράθυρον,
παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ ἀπώθησε μετὰ
προφυλάξεως τὸ παράθυρον. Τὸ παράθυρον ἤνοιξεν.

— Ἄνοιγε! θὰ εἰπῇ δὲν ἦτον κλεισμένον...
Χμ... Ἴδου ἴχνη εἰς τὸ παράθυρον... Βλέπετε;
Ἴδου ἴχνος ἀπὸ τὸ γόνατον... Κάποιος ἀνέβη
ἀπ' ἐκεῖ... Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, ὅπως πρέπει, τὸ
παράθυρον.

— Εἰς τὸ δάπεδον δὲν ὑπάρχει τι τὸ ιδιαίτε-
ρον, εἶπεν ὁ Δυκόφσκης, — οὔτε κηλίδες, οὔτε
τσουγκρανίσματα· εὐρήκα μόνον ἕνα καὶμένο

σπίρτο τῆς ἀσφαλείας. Νά το! Καθ' ὅσον ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ὁ Μάρκ' Ἰβάνις δὲν ἐκάπνιζε· διὰ τὴν οἰκιακὴν του δὲ χρῆσιν μετεχειρίζετο σπύρτα μὲ θειάφι καὶ ὄχι τῆς ἀσφαλείας. Αὐτὸ τὸ σπύρτο ἤμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον...

— Ἄχ, σιωπήσατε, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε χειρονομῶν ὁ ἀνακριτῆς. Χώνεται κι' αὐτὸς μὲ τὸ σπύρτο του! Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ παχειὰ λόγια! Παρὰ τὸ γυρεύετε τὰ σπύρτα, θὰ ἐκάμνατε καλλίτερα νὰ ἐξετάσετε τὸ στρώμα!

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ στρώματος ὁ Δυκόφσκης ἀνέφερον:

— Οὔτε αἱματηραὶ, οὔτε ἄλλαι κηλίδες ὑπάρχουν... Κανὲν νωπὸν σπᾶσιμον ἐπίσης δὲν ὑπάρχει. Τὸ προσκέφαλον φέρει ἴχνη ὀδόντων. Τὸ πάπλωμα ἔχει βραχὴ μὲ ὑγρὸν, μὲ ὄσμην καὶ γεῦσιν ζύθου... Ἡ θεὰ ἐν γένει τοῦ στρώματος δίδει τὸ ἐνδόσιμον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ὅτι ἔλαβε χώραν πάλῃ.

— Καὶ χωρὶς μᾶς νὰ τὸ πῆ κανεὶς γνωρίζομεν ὅτι ἔλαβε χώραν πάλῃ. Δὲν σᾶς ἐρώτησαν διὰ τὴν πάλῃ, παρὰ νὰ ζητήτε τὴν πάλῃ θὰ ἐκάμνατε καλλίτερα νά...

— Ἐνα ὑπόδημα ἐδῶ, ἄλλο δὲν παρουσιάζεται...

— Αἶ, καὶ τί μὲ αὐτό;

— Θὰ εἶπῃ, πῶς τὴν ἐπνιζαν ὅταν ἐβγαλε τὸ ὑπόδημά του. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ βγάλῃ καὶ τὸ ἄλλο, ὅταν...

— Τώρα ταῦρες!.. Καὶ πῶς τὸ ξέρετε σῆς, πῶς τὸν ἐπνιζαν;

— Τὸ προσκέφαλον φέρει ἴχνη ὀδόντων, εἶνε καταζουλισμένον καὶ πεταμένον ἀπὸ τὸ κρεβάτι δυόμισυ πήχεις μακρὰν...

— Κουροφέξαλα! Πᾶμε καλλίτερα εἰς τὸν κῆπον. Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐρευνήσετε εἰς τὸν κῆπον, παρὰ νὰ ψάχνετε ἐδῶ... Καὶ χωρὶς ἐσᾶς, αὐτὸ τὸ κάμνω ἐγὼ.

Ἐλθόντες εἰς τὸν κῆπον, πρῶτον πάντων ἤρευνησαν τὰ χόρτα. Τὰ χόρτα παρὰ τὸ παράθυρον ἦσαν καταπατημένα.

Θάμνος ἀπαρίνης, φόμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον, παρ' αὐτὸν τὸν τοῖχον, ἦτο ἐπίσης καταπατημένος. Ὁ Δυκόφσκης κατῶρθωσε νὰ ἀνεύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τεθραυσμένους τινὰς κλάδους καὶ τεμάχιον βάμβακος. Ἐπὶ τῶν κορυφῶν εὐρέθησαν λεπταὶ τρίχες κυανοβαφοῦς μαλλίου.

— Τί χρώμα εἶχε ἡ τελευταία του φορεσιά; ἠρώτησεν ὁ Δυκόφσκης τὸν Ψεκῶφ.

— Κίτρινον λινόν.

— Λαμπρά! ὥστε, ὅταν ἐδολοφονήθη ἐφοῦσε μπλοῦ!

Κορυφαὶ τινες ἀπαρίνης ἐκόπησαν καὶ μετὰ προσοχῆς ἐτυλίχθησαν εἰς χαρτίον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφθασαν ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας Ἄρτσιμπάσεφ—Σθηστακόφσκης καὶ ὁ ἰατρός Τσουτοῦγεφ. Ὁ ἀστυνόμος ἐχαιρέτησε καὶ αὐθωρεὶ ἐζήτησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του· ὁ δὲ ἰατρός, ὑψηλὸς καὶ εἰς ἄκρον ἰσχνός, μὲ κοίλους ὀφθαλμούς, μακρὰν ρίνα καὶ

ὄξυν πώγωνα, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ κανένα καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε, ἐκάθησεν ἐπὶ στελέχους τινός, ἀνεστέναζε καὶ εἶπε:

— Οἱ σέρβοι ὡς τόσο πάλι κάμνουν θόρυβον! τί θέλουν κι' αὐτοί, δὲν καταλαμβάνω! Ἄχ, Αὐστρία, Αὐστρία! Δικαίς σου δουλειὰς εἶνε!

Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ παραθύρου, ἐξῶθεν, δὲν ἔδωκεν ἀπολύτως τίποτε· ἡ ἐξέτασις ὅμως τοῦ χόρτου καὶ τῶν πλησιεστέρων πρὸς τὸ παράθυρον θάμνων ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν πολλὰς χρήσιμους ἐνδείξεις. Ὁ Δυκόφσκης, λόγου χάριν, κατῶρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἐπὶ τοῦ χόρτου μακρὰν σκοτεινὴν γραμμὴν, συνισταμένην ἀπὸ κηλίδας καὶ ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ παραθύρου μέχρις ὀργυῶν τινῶν μήκους, πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

Ἡ γραμμὴ ἔληγε κάτωθεν ἐνός θάμνου λειρίου εἰς μεγάλην ὑπόφαιον κηλίδα. Κάτωθεν τοῦ αὐτοῦ θάμνου εὐρέθη ὑπόδημα, ἀπαρτίζον ζευγὸς πρὸς τὸ εὐρεθὲν ἐν τῷ κοιτῶνι.

— Αὐτὸ εἶνε παλαιὸν αἶμα! εἶπεν ὁ Δυκόφσκης, ἐξετάζων τὴν κηλίδα.

Ὁ ἰατρός εἰς τὴν λέξιν «αἶμα» ἠγέρθη καὶ νωχελῶς, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν κηλίδων.

— Ναί, αἶμα εἶνε, ἐψιθύρουν.

— Ὡστε δὲν τὸν ἐπνιζαν, ἀφοῦ εἶνε αἶμα! εἶπεν ὁ Τσουμπίκωφ, δηκτικῶς προσβλέψας τὸν Δυκόφσκην.

— Εἰς τὸν κοιτῶνά του τὸν ἐπνιζαν, καὶ ἐδῶ, φοβούμενοι μήπως ἀναζήσῃ, τὸν ἐκτύπησαν μὲ κανὲν ὄξυν ὄργανον.

Ἡ κηλὶς, κάτωθεν τοῦ θάμνου, ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖτο ἐκεῖ, σχετικῶς πολὺν καιρὸν, μέχρις ὅτου εὐρέθη τὸν τρόπον νὰ τὸν ἀποκομίσουν ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Αἶ, καὶ τὸ ὑπόδημα;

— Αὐτὸ τὸ ὑπόδημα ἀκόμη περισσότερο ἐνισχύει τὴν ἰδέαν μου, ὅτι τὸν ἐφόνευσαν, ὅταν ἐβγαζε τὸ ὑπόδημά του, πρὶν πλαγιάσῃ. Τὸ ἕνα ὑπόδημα τὸ εἶχε βγάλει· τὸ ἄλλο, — αὐτὸ δηλαδή, ἐπρόφθασε νὰ τὸ βγάλῃ κατὰ τὸ ἡμισυ. Καὶ αὐτὸ πῶς ἐβγαλε κατὰ τὸ ἡμισυ, τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν μετέφερον, τὸν ἐτάραξαν, ἐβγήκε καὶ ἔπεσαν...

— Ἀκοῦς ἐκεῖ παρατηρήσεις! εἶπε χαμογελῶν ὁ Τσουμπίκωφ, — Φοβερός! Φοβερός! Δὲν μᾶς ἀφίνετε μὲ τὰς κρίσεις σας! Παρὰ νὰ κάθισθε νὰ ἐκφέρετε κρίσεις, θὰ ἐκάμνατε καλλίτερα νὰ πάρτετε ὀλίγον χορτάρι μὲ αἶμα διὰ τὴν ἀνάλυσιν.

Ἀφοῦ ἀνηρέυθησαν καὶ ἔλαβον διάγραμμα τῆς θέσεως, ὁ ἀνακριτῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μετέβησαν εἰς τοῦ ἐπιστάτου πρὸς σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως καὶ διὰ νὰ προγευματίσουν.

— Τὸ ὥρολόγιον, τὰ χρήματα καὶ τὰ λοιπά... Εἶνε σῶα καὶ ἀκέραια, ἤρχισε τὴν ὀμιλίαν ὁ Τσουμπίκωφ, εἶνε φῶς φανερόν, ὅτι ὁ φόνος δὲν διεπράχθη μὲ σκοπὸν κλοπῆς.

— Καὶ ἀπὸ ἄνθρωπον μάλιστα ἀνεπτυγμένους, προσέθεσεν ὁ Δυκόφσκης.

— Πόθεν συμπεραίνετε τοῦτο;

— Ἐγὼ εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ σπύρτο τῆς ἀσφαλείας, τὴν χρῆσιν τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζουν ἀκόμη οἱ ἐδῶ χωρικοί. Τέτοια σπύρτα μεταχειρίζονται μόνον οἱ γαιοκτήμονες, καὶ μάλιστα ὄχι ὅλοι. Καὶ ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι δὲν τὸν ἐφόνευσε ἕνας, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τρεῖς: οἱ δύο τὸν ἐκρατοῦσαν καὶ ὁ τρίτος τὸν ἐπνιζεν. Ὁ Κλιάουζοφ ἦτο δυνατὸς καὶ αὐτὸ θὰ τὸ εἴξουραν οἱ φονεῖς.

— Εἰς τί ἤμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ἡ δύναμις, ἀφοῦ αὐτὸς, ἂς ὑποθέσωμεν, ἐκοιμᾶτο;

— Οἱ φονεῖς τοῦ ὑπετέθησαν ὅταν ἐβγαζε τὸ ὑπόδημά του· ἀφοῦ ἐβγαζε τὰ ὑπόδηματά του, θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἐκοιμᾶτο.

— Ἀφήσατε τώρα τὰ συμπεράσματα καὶ τρῶτε καλλίτερα.

— Ἐμένα ἡ ἰδέα μου εἶνε, κύριε ἀνακριτῆ, εἶπεν ὁ κηπουρὸς Ἐφραϊμ, θέτων τὸ σαμοθάριον ἐπὶ τῆς τραπέζης, — πῶς αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά, τὴν ἔχει κάμει ὁ Νικολάσας· κανένας ἄλλος.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπεν ὁ Ψεκῶφ.

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Νικολάσας;

— Ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἀφέντη, κύριε Ἄνακριτῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐφραϊμ. — Ποιὸς ἄλλος ἀπ' αὐτόν; Ἐνας κακοῦργος, κύριε ἀνακριτῆ! Ἐνας μπεκρῆς καὶ διεφθαρμένος, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ κάθε χριστιανό! Αὐτὸς ἔφερεν τὴ βότκα τοῦ ἀφέντη, αὐτὸς τὸν ἐθαζε νὰ κοιμηθῇ... λοιπὸν ποιὸς ἄλλος, ἀπ' αὐτόν; Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μάλιστα, κύριε ἀνακριτῆ, πῶς εἶχε καυχηθῆ μιὰ φορά, ὁ ἀφιλότιμος, στοῦ καπηλειό, πῶς θὰ σκότωνε τὸν ἀφέντη· ἐξ αἰτίας τῆς Ἀκουλίνας ὄλ' αὐτά, ἐξ αἰτίας μιᾶς γυναίκας... Εἶχε μιὰ αὐτὸς τέτοια... τοῦ ἄρρεσε τοῦ ἀφέντη καὶ λοιπὸν τὴν ἐπῆρε κοντά του... Ἐκεῖνος... ἐθύμωσε... τώρα κυλιέται μέσα στοῦ μαγερεῖο μεθυσμένος... κλαίει... τάχα πῶς λυπάται τὸν ἀφέντη...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς γιὰ τὴν Ἀκουλίνα ἀξίζει κανεὶς νὰ θυμώσῃ, εἶπε ὁ Ψεκῶφ. Ἐχει ἄντρα στρατιώτη... Εἶνε γυναικούλα μὲ τὰ ὄλα της... Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Μάρκ' Ἰβάνις ποῦ τὴν ἐβγαλε Νανά... Ἐχει μέσα της κάτι τι ποῦ σοῦ ἐνθυμίζει τὴ Νανά... κάτι τι ἐλυκυστικόν.

— Τὴν ἔχω ἰδῆ... τήνε ξεῦρω... εἶπε ὁ ἀνακριτῆς ἀπομυττόμενος μὲ τὸ κόκκινον μαντήλι του.

Ὁ Δυκόφσκης ἐκοκκίνησε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος ἔκρουε διὰ τῶν δακτύλων τὸ πιατάκι. Ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας ἐξηρόδηξε καὶ ἀνηρέυνα κάτι τι εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, εἰς τὸν ἰατρὸν μόνον, προφανῶς δὲν ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν ἢ περὶ Ἀκουλίνας καὶ Νανάς συνομιλία. Ὁ ἀνακριτῆς διέταξε νὰ προσαχθῇ ὁ Νικολάσας.

Ὁ Νικολάσας, νεὸ παληκάρι, ὑψηλός, μὲ μακρὰν βλογιοκομμένην μύτην καὶ κοίλον στῆθος, φορῶν σακκάκι ἀποφορίον τοῦ ἀφέντη, ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ψεκῶφ καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ἀνακριτῆν, κύψας ἕως ἐδάφους. Τὸ πρόσωπόν του

ἦτο ὑπνυλῆον καὶ κλαμένον. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο μεθυσμένος καὶ μόνος ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης σου; τὸν ἠρώτησεν ὁ Τσουμπίκωφ.

— Τὸν ἐσκότωσαν, κύριε ἀνακριτῆ.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ Νικολάσας, ἐκάμμισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔκλαυσε.

— Τὸ ξεῦρωμε πῶς τὸν ἐσκότωσαν. Τώρα ποῦ εἶνε, νὰ μᾶς πῆς. Ποῦ εἶνε τὸ πτώμα του;

— Δένε πῶς τὸ τράβηξαν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τῶθαψαν μὲς στὸν κῆπο.

— Χμ... Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνακρίσεως εἶνε πλέον γνωστὰ ἀπὸ τὴν προτεραίαν... Ἄσχημ' αὐτό... Καὶ σύ, ποῦ ἦσουν, φίλε μου, ἐκείνη τὴ νύκτα ποῦ ἐσκότωσαν τὸν ἀφέντη σου; Τὸ Σάββατο, δηλαδή...

Ὁ Νικολάσας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν, ἐξέτεινε τὸν τράχηλον καὶ ἐσκέπτετο.

— Δὲν εἴξέρω, — κύριε ἀνακριτῆ, εἶπε. — Ἡμῶνα πιωμένος καὶ δὲ θυμᾶμαι.

— Alibi! ἐψιθύρουν ὁ Δυκόφσκης, ἐχαμογέλασε καὶ ἔτριψε τὰς χεῖράς του.

— Καλά. Μὰ δὲν μᾶς λέγεις, τί θέλει τὸ αἶμα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἀφέντη σου;

Ὁ Νικολάσας ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

— Λέγε γλήγορα, λοιπόν! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας.

— Τώρα. Αὐτὸ τὸ αἶμα δὲν ἔχει νὰ κἀνη τίποτα, εὐγενέστατε! Ἐγὼ ἔσφαξα μιὰ κότα. Ἐγὼ τὴν ἔσφαξα, ὅπως πάντα, κι' αὐτὴ μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἐπῆρε δρόμο... Ἀπ' αὐτὴ εἶνε τὸ αἶμα...

Ὁ Ἐφραϊμ κατέθεσεν, ὅτι πράγματι ὁ Νικολάσας κάθε βράδου σφάζει ὄρνιθας καὶ εἰς διάφορα μέρη, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῆ κανεὶς πῶς μισοσφαγμένη κότα ἔτρεχε στὸν κῆπο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅμως, ἴμποροῦσε καὶ νὰ συμβῇ.

— Alibi! εἶπε χαμογελῶν ὁ Δυκόφσκης, — καὶ τί μωρὸν alibi!

— Εἶχες σχέσεις μὲ τὴν Ἀκουλίνα;

— Τήνε λέω τὴν ἁμαρτία μου· εἶχα.

— Καὶ σοῦ τὴν ἐπῆρε ὁ ἀφέντης σου;

— Ὅχι! Τὴν Ἀκουλίνα μοῦ τὴν ἐξελόγιασε ὁ κύριος ἀπὸ 'κεῖ, ὁ κύριος Ψεκῶφ, καὶ ἀπὸ τὸν κύριο Ψεκῶφ τὴν ἐπῆρε ὁ ἀφέντης. Αὐτὸ ἦτανε...

Ὁ Ψεκῶφ ἐθορυβήθη καὶ ἤρξατο τρίβων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν. Ὁ Δυκόφσκης προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα· παρατήρησε τὴν ταραχὴν του καὶ ἀνεσκήρτησε. Εἶδεν ὅτι ὁ ἐπιστάτης ἐφόρει βαθυκόκκινον πανταλόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε παρατηρήσει μέχρι τοῦδε. Τὸ πανταλόνιον τοῦ ὑπενθύμισε τὰς ἐπὶ τῆς ἀπαρίνης εὐρεθείας βαθυκόκκινους τρίχας. Καὶ αὐτὸς ὁ Τσουμπίκωφ προσέβλεψεν ὑπόπτως τὸν Ψεκῶφ.

— Πήγαινε! εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Νικολάσας. Καὶ τώρα ἐπιτρέψατε νὰ κάμωμεν καὶ εἰς σᾶς μιάν ἐρώτησιν, κύριε Ψεκῶφ:

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΛΟΓΙΑ - ΠΡΑΞΕΙΣ

Αφιερώνεται εις ...δλους.

Ήψηλό παλάτι είδα μιὰ μέρα 'στ' όνειρό μου
Κι' εὐθύς είπα πῶς θά κάνω ένα τέτοιο ίδικό μου
Και μέ έπιπλα ώρατα θά τὸ ντύσω πέρα-πέρα
Κι' έορταίς σ' αυτό θά δίνω όλη νύκτα κι' όλη 'μέρα.
'Η έκτέλεσι μονάχα ήταν δύσκολη καμπόσο
'Όταν είδα, ότι πρέπει κάθε τι νά τὸ πλερώσω.

'Αν ζητῆς αίτια άλλη, τὸν καιρόν σου μόνο χάνεις·
Εἶναι εὐκόλο νά λέγῃς, εἶναι δύσκολο νά κάνῃς.

Ζητωπόλεμος ύπῆρξα, όπως τότε ήσαν όλοι,
Κ' είπα μ' όλους, δίχως άλλο, πῶς θά πάρωμε τὴν Πόλι.
'Αδραξα κ' έγώ τὰ όπλα και 'στὰ σύνορα έπῆγα
Νά μαζέψω χλωραίς δάφναις και γαλόνια οὐκ' όλίγα.
Μ' αντί τούτα, δέν είξεύρω πῶς μάς πήρανε 'στὸ γιοῦχα
Κ' ήλθα πάλι 'στὴν 'Αθήνα μέ βρεμένα κάπως ρούχα.

'Αν ζητῆς αίτια άλλη τὸν καιρό σου μόνο χάνεις·
Εἶναι εὐκόλο νά λέγῃς, εἶναι δύσκολο νά κάνῃς.

Τόσα βάσανα και πόνους ύποφέρω γιὰ μιὰ... προίκα
Ποῦ γιὰ 'κείνη σὰς όρκίζω, τὸν διάβολόν μου βρήκα.
Κάθε βράδυ, πρίν πλαγιάσω, τὴν μισῶ, τὴν άπαρνούμαι
'Αλλά μόλις έξυπνήσω, τρυφερά τὴν ένθυμοῦμαι...
'Ενῶ κάνω, ότι φεύγω μακριά της, τὰ σαστίζω.
Κι' όλο βρίσκομαι σιμά της και άγάπη ψιθυρίζω.

'Αν ζητῆς αίτια άλλη, τὸν καιρό σου μόνο χάνεις·
Εἶναι εὐκόλο νά λέγῃς, εἶναι δύσκολο νά κάνῃς.

Κάτι άλλο, πλεὶσ οπουδαίο άπεφάσισα νά κάνω.
Εἶπα: μάταια τὰ πάντα, λοιπόν: πρέπει ν' άποθάνω.
Και εκλείσθηκα, ώίμένα, μιὰ βραδυά, 'στὴν κάμαρά μου
Μέ άπόφασι γενναία νά τινάξω τὰ μυαλά μου!
Μά 'σάν είδα τὸ ρεβόλβερ 'στὸ προσκέφαλο άπό κάτω,
Εὐθύς άλλαξα ιδέα: ήταν τ' άτιμο... γιομάτο!

'Αν ζητῆς αίτια άλλη, τὸν καιρό σου μόνο χάνεις.
Εἶναι εὐκόλο νά λέγῃς, εἶναι δύσκολο νά κάνῃς.

ΑΔΕΣ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΑΝΣ

Μεταξὺ φίλων.

— Δέν εἶναι ὁ κύριος Μαμαμοῦ-
κος, αὐτὸς ποῦ πέρασε τώρα 'ἀπ'
ἐμπρὸς μας;

— 'Όλόκληρος.

— 'Εγὼ ἐνόμισα, ὅτι τὸν ἐγνωρίζεις προσωπικῶς.

— Ναι, τὸν γνωρίζω ἀρκετὰ... διὰ νὰ μὴ τὸν χαι-
ρετῶ.

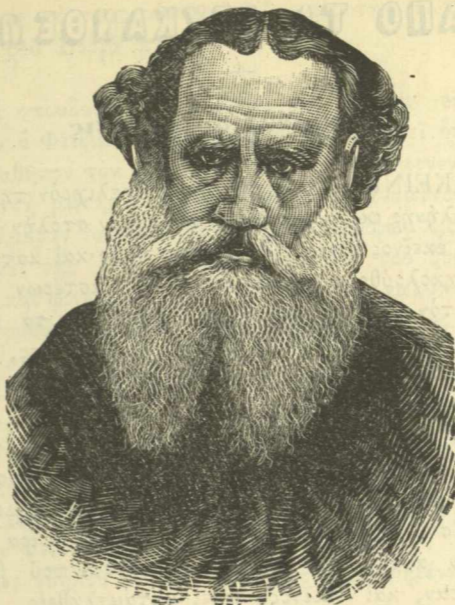
— Γνωρίζετε, δεσποίνις, ἄλλο λυπηρότερον πρᾶγμα
ἀπὸ τὸν γάμον ἄνευ ἔρωτος;

— Μάλιστα, κύριε: ἔρωτα ἄνευ γάμου!

— 'Αμαξά, πήγαίνε με 'ς τὸ σπίτι... 'Όδὸς Σωκρά-
τους.

— Τί ἀριθμὸ;

— Θὰ τὸν ἴδῃς 'ς τὴν θύρα τοῦ σπιτιοῦ μου.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗΣ

Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΑΙ Η

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΛΕΘ. ΘΕΟΥ

'Η 'Αγιωτάτη Σύνοδος πάσης Ρωσσίας τοῖς
πιστοῖς τέκνοις τῆς 'Ορθοδόξου Καθολικῆς 'Ελ-
ληνορωσικῆς 'Εκκλησίας

ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

«Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς
τὰς διχοστασίας και τὰ σκάνδαλα, παρὰ τὴν
διδασχὴν, ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε, ποιούντας, και
ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν» (Ρωμ. 16, 17).

'Εξ ἀρχῆς ἡ 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑφίστατο
βλασφημίας και ἐπιθέσεις παρὰ πολυαριθμῶν αί-
ρετικῶν και ψευδοδιδασκάλων, οἵτινες ἔτεινον ἵνα
καταρρίψωσιν αὐτὴν και διασαλεύσωσιν ἐν τοῖς οὐ-
σιώδεσιν αὐτῆς θεμελίοις, τοῖς στηριζομένοις ἐπὶ
τῆς πίστεως εἰς Χριστόν, τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τοῦ
Ζῶντος. 'Αλλά πᾶσαι αἱ δυνάμεις τοῦ ἄδου,
κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου, οὐκ ἠδυνήθη-
σαν ἵνα κατισχύσωσι τῆς ἀγίας 'Εκκλησίας, ἣτις
διαμενεῖ ἀκαταγώνιστος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ ἐν
ταῖς ἡμέραις δὲ ἡμῶν, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν,
ἀνεφάνη νέος ψευδοδιδάσκαλος, ὁ κόμης Λέων
Τολστόης. Γνωστὸς τῷ κόσμῳ συγγραφεύς, Ρῶσ-
σος ἐκ γενετῆς, ὀρθόδοξος κατὰ τὸ βάπτισμα και
τὴν ἀνατροφήν, ὁ κόμης Τολστόης, ἐν τῇ ἐξα-
πάτῃ τοῦ ὑπερηφάνου νοῦς αὐτοῦ, ἐπανέστη αὐ-
θαδῶς κατὰ τοῦ Κυρίου και κατὰ τοῦ Χριστοῦ
Αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀγίας Αὐτοῦ κληρονομίας, ἀπρη-
νήσατο φανερῶς ἐνώπιον πάντων τῶν ἐκθρέψασαν
και ἐκπαιδεύσασαν αὐτὸν Μητέρα 'Ορθόδοξον 'Εκ-
κλησίαν, και ἀφιέρωσε τὴν φιλοσοφικὴν αὐτοῦ
ἐνέργειαν και τὸ δόθεν αὐτῷ παρὰ Θεοῦ τάλαν-
τον εἰς τὴν διάδοσιν ἐν τῷ λαῷ διδασκαλιῶν
ἐναντίων τῷ Χριστῷ και τῇ 'Εκκλησίᾳ και εἰς

τὴν ἐκρίζωσιν ἀπὸ τῶν διανοιῶν και τῶν καρδιῶν
τῶν ἀνθρώπων τῆς πατρὸς πίστεως, τῆς πίστεως
τῆς ὀρθοδόξου, ἣτις τὴν οἰκουμένην ἐστερέωσε,
δι' ἧς ἔξω και ἐσφίζοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι,
και δι' ἧς ἄχρι τοῦδε συνεκρατεῖτο και ἦν ἰσχυ-
ρὰ ἡ ἀγία Ρωσία. 'Εν τοῖς συγγράμμασι και
ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ἐν πληθῆϊ διασπειρομέ-
νοις ὑπ' αὐτοῦ και τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καθ' ἅ-
παντα τὸν κόσμον, ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς
προσφιλοῦς Πατρίδος ἡμῶν, κηρύττει οὗτος, μετὰ
ζήλου ἀνθρώπου φανατικοῦ, τὴν κατάρριψιν πάν-
των τῶν δογμάτων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας
και αὐτῆς τῆς οὐσίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως.
'Απορρίπτει τὸν προσωπικόν και ζῶντα Θεόν,
τὸν ἐν τῇ 'Αγίᾳ Τριάδι δοξαζόμενον, τὸν Ποιη-
τὴν και Πρόνοητὴν τῆς οἰκουμένης. 'Αρνεῖται τὸν
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θεάνθρωπον, Λυ-
τρωτὴν και Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν παθόντα
δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους και διὰ τὴν ἡμετέραν
σωτηρίαν και ἀναστάνα ἐκ νεκρῶν. 'Αρνεῖται
τὴν ἄσπορον σύλληψιν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον Χρι-
στοῦ τοῦ Κυρίου και τὴν πρὸ τόκου και μετὰ τό-
κου παρθενίαν τῆς Ὑπεράγνου Θεοτόκου και Ἁ-
ειπαρθένου Μαρίας. Οὐκ ἀποδέχεται τὴν μετὰ
θάνατον ζῶν και τὴν ἀνταπόδοσιν. 'Απορρίπτει
πάντα τὰ μυστήρια τῆς 'Εκκλησίας και τὴν χα-
ριτοποιὸν ἐν αὐτοῖς ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος. Καὶ ὑβρίζων και τὰ ἱερώτατα ἀντικεί-
μενα τῆς πίστεως τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, οὐκ ἐφρι-
ξεν ἐκμυκτηρίσας τὸ μέγιστον ἐκ τῶν μυστηρίων,
τὴν ἀγίαν Εὐχαριστίαν. Πάντα δὲ ταῦτα κηρύτ-
τει ὁ κόμης Λέων Τολστόης ἀδιακόπως διὰ λό-
γου τε και γραφῆς, εἰς σκάνδαλον και φρίκην
παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, και οὕτως, οὐχί
κεκαλυμμένως, ἀλλὰ φανερῶς ἐνώπιον πάντων,
ἐν γνώσει και ἐκ προθέσεως ἀπέσπασεν αὐτὸς
ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης κοινωνίας ἀπὸ τὴν 'Ορθόδοξον
'Εκκλησίαν. Αἱ δὲ γενόμεναι πρὸς συνέτισιν αὐ-
τοῦ ἀπόπειραι οὐκ ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.
Διὸ ἡ 'Εκκλησία οὐ λογίζεται αὐτὸν μέλος αὐ-
τῆς, οὐδὲ δύναται λογίζεσθαι, εἰς ἂν μὴ μετα-
νοήσῃ και μὴ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἑαυτοῦ πρὸς
αὐτὴν κοινωνίαν. Νῦν οὖν μαρτυροῦμεν περὶ τού-
του ἐνώπιον πάσης τῆς 'Εκκλησίας πρὸς στήρι-
ξιν τῶν ὀρθοστατούντων και συνέτισιν τῶν πλα-
νωμένων, ἰδίᾳ δὲ πρὸς συνέτισιν και αὔθις αὐτοῦ
τοῦ κόμητος Τολστόη. Πολλοὶ ἐκ τῶν πλησίον
αὐτοῦ, τῶν φυλαττόντων τὴν πίστιν, μετὰ θλί-
ψεως ἀναλογίζονται ὅτι οὗτος, ἐν τῷ τέλει ἤδη
τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, ἀπομένει ἄνευ πίστεως εἰς
τὸν Θεὸν και τὸν Κύριον και Σωτῆρα ἡμῶν, ἀ-
ποσπᾶσας ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν εὐλογιῶν και τῶν εὐ-
χῶν τῆς 'Εκκλησίας και ἀπὸ πάσης πρὸς αὐτὴν
κοινωνίας.

'Όθεν μαρτυροῦντες περὶ τῆς ἐκπτώσεως αὐ-
τοῦ ἀπὸ τῆς 'Εκκλησίας, δεόμεθα ἅμα, ὅπως δῶ
αὐτῷ ὁ Κύριος μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθεί-
ας (Β' Τιμ. 2, 25). Δεόμεθά Σου, εὐσπλαγχνε
Κύριε, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τῶν ἀμαρτωλῶν,

ἐπάκουσον, καὶ ἐλέησον καὶ ἐπίστρεψον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγίαν Σου Ἐκκλησίαν. Ἀμήν.

Τὸ πρωτότυπον ὑπέγραψαν

Ὁ ταπεινὸς Ἀντώνιος, Μητροπολίτης Ἀγ. Πετρούπολεως καὶ Λαδύνης.
Ὁ ταπεινὸς Θεόγλωσσος, Μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλιτίας.
Ὁ ταπεινὸς Βλαδίμηρος, Μητροπολίτης Μόσχας καὶ Κολομένης.
Ὁ ταπεινὸς Γερώνυμος, Ἀρχιεπίσκοπος Χόλμης καὶ Βαρσοβίας.
Ὁ ταπεινὸς Γάβριελ, Ἐπίσκοπος Κισνοβίου καὶ Χοτίνης.
Ὁ ταπεινὸς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος.
Ὁ ταπεινὸς Βόρις Ἐπίσκοπος.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

Ω ΑΔΕΛΦΕ!...

Μιά Δόξα αἱματογέννητη στὸν Κόσμο δὲν γυρεύω!
Ὡ! δὲν ἐπόθησα ποτὲ σὲ πτώματα ν' ἀνέβω,
Οὔτε πορφύρα θά ντυθῶ περιλαμπρῆ, ποτὲ μου
Βαμμένη ἀπὸ τὸ αἷμά Σου, ὦ μάρτυρα ἀδελφέ μου!..

Μιά Δόξα καρδιογέννητη στὸν Κόσμο αὐτὸν γυρεύω
Μὲς στῆς Λατρείας ἐπόθησα τὸν Οὐρανὸν ν' ἀνέβω,
Κι' ἄλλη πορφύρα, φωτεινὴ, νὰ βάλω γύρωθὲ μου
Πλασμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη Σου τὴν πάναγνη, ἀδελ-
[φέ μου]

Μιά Δόξα αἱματογέννητη στὸν Κόσμο δὲν γυρεύω!..
Ἀπὸ τῆς φλέβης τοῦ ὄφρανοῦ τῆ δρόσο δὲν στερεύω,
Καὶ τὸ ψυμὶ ποῦ τρώω ἐγὼ σκληρὸ εἶνε, μὰ ποτὲ
μου
Ποτὲ μου δὲν τὸ μούσκεψα στὸ δάκρυ Σου, ἀδελφέ
μου!..

Μιά Δόξα καρδιογέννητη στὸν Κόσμο αὐτὸν γυρεύω!
Μὲ τῆς ἀγάπης τὰ φτερά ζητάω ψηλά ν' ἀνέβω
Καὶ θρόνο ὠραίο, κι' ἀκλόνητο στὴ λύσσα τοῦ πο-
[λέμου,
Νὰ στήσω ἀπάνω στὴν τροχὴ καρδιά Σου, ὦ ἀδελ-
[φέ μου!..
ΘΡΑΣ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γλυκοχαράζει ὄνειρα καὶ ὕπνο παραιτῶ
τῆ μαγεμένη ἐτοῦτη ὥρα
καὶ σ' τῆς ζωῆς μου τ' ὄνειρο τὸ ζωντανὸ πετῶ
σ' ἐσέ, ποῦ μουσαί ἐξήνη τῶρα

«Κόρη χρυσοῦ σάν τὴν αὐγὴ σάν τὴν χρυσοῦ τὴν
[πούλια
«σάν ἀγγελοῦδι ὠμορφο, νεράϊδα ζηλεμένη
«ἔμπνα νὰ δώσης τῆ δροσιά σ' τὰ λούλουδα σ' τὰ
[γιοῦλια
«σ' ὅλη τὴν πλάσι ὠμορφία ποῦ ἀπὸ Σέ προομένει

« Ἀνοίξε τὰ παράθυρα καὶ τὰ γλυκὰ Σου μάτια
«καὶ μ' ἕνα λόγο Σου γλυκὸ σ' τὰ πρῶτα γύρισέ με,
«ἰδέσ, τοὺς τόσους μου παλμούς τοὺς κάνω σκαλο-
[πάτια
«ν' ἀνέβω σ' τὸ παλάτι μου κοντά Σου ἀνέδασέ με.

Μὰ μένουν καὶ παράθυρα καὶ μάτια σφαλιστά
ἀχ! δὲ μπορῶ νὰ Σέ ἐυπνήσω,
ἀπονη κόρη, ποῦ τυχερὸ σ' τὸ δρόμο μου μπροστά,
τόσο γιὰ νὰ Σ' ἀγαπήσω;

ΘΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΥΚΑΝΘΕΜΑ

Μεταμέλεια — Πίστις.

ΕΚΕΙΝΗ ὡς φάσμα, ὑπὸ τὸ μελιχρὸν τῆς σε-
λῆνης φῶς, μὲ τὴν πάλλευκον στολὴν τῆς,
καὶ ἐκεῖνος σύννους ὅσον ὑπὲρ ποτε καὶ κατηφῆς
παρηκολούθουν τὸ μαρμαῖρον τῶν ἀστέρων φῶς
καὶ τὸν μεθ' ὑπερηφανείας διασχίζοντα τὰ νέφη
ἀργυροῦν τῆς Σελήνης δίσκον θαυμάζοντες, τὴν
ἡρεμίαν τῆς φύσεως ἐπαναπαυομένης εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ οὐρανοῦ τῆς.

Ἐκείνη, ῥαδινὴ καὶ χαρίεσσα ὡς ἡ χελιδὼν
τῆς ἀνοίξεως, ἐφθόνει τὴν εὐτυχίαν τῆς φύσεως
καὶ κατηράτο, ὑπὸ προαισθήσεως κατεχρυσμένη,
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ κακόβουλος μοῖρα ἔ-
φερεν αὐτὴν εἰς τὴν πολυκύμαντον τοῦ βίου
σφαῖραν, καὶ ἐκεῖνος, ὡσεὶ μεταμεληθεὶς, τὴν
μετ' αὐτῆς γνωριμίαν τοῦ.

Δάκρυα πικρὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
καὶ ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ παιδικοῦ τῆς φίλου ἐστή-
ριζε τὴν ὀλόξανθον κεφαλὴν τῆς, ἐκεῖνος χύνοντος
εἰς ἐκάστην στοναχὴν τῆς, ἐπίσης πικρὸν δάκρυ,
πλὴν οὐχὶ ἔρωτος, οὐχὶ ἀγάπης, ἀλλὰ... μετα-
μελείας, οἴκτου.

Ἦτο ἡ τελευταία ἐσπέρα, καθ' ἣν οὕτω ἐρ-
ρέμβαζον, ὡς ἄλλοτε, ὅτε οὐχὶ δάκρυα καὶ σι-
γῆ, ἀλλὰ γέλως καὶ χαρὰ ἔσπεφεν ἀμφοτέρους.

Ὡ! ποσάκις θὰ περιεφρόνει τὴν ζωὴν καὶ
πόσον εὐχαρίστως θὰ ἔκλειε τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλ-
μούς τῆς, ἂν μὴ ὑπὸ μιᾶς ἐτρέφετο ἐλπίδος,
ἂν μὴ περιπαθῶς ἠγάπα τὸν παιδικὸν τῆς φίλον,
φεῦ!!! τὸν μεταμεληθέντα Φειδίαν.

Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἀνεκφράστου
θλίψεώς τῆς, ἂν παρετήρει τις τὴν ἀτυχὴ κόρη,
θὰ διέβλεπεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν δροσε-
ρὰν θαλερότητα, ἣν κέκτηται πᾶν ὄ,τι ἀνθηρότε-
ρον καὶ πλέον ἀπαστρέπτει ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ.

Δωδεκαετῆς ἔτι, ὁ Φειδίας διετέλει οἰκότρο-
φος εἰς τὸν ἀτυχὴ τῆς Ἀδριανῆς οἶκον, τυγχά-
νων τῆς αὐτῆς περιποιήσεως καὶ ἀγάπης, ἥς καὶ
αὐτὴ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ σχολεῖον ὁμοῦ μετα-
βαίνοντες ἐπέστρεφον ἔμπλεοι χαρᾶς, ἥτις τὰ
τῆς ἡλικίας τῶν παιδία περιβάλλει καὶ ὡς ἄγ-
γελοῖ, ἐπίγειοι παρηγόρουσιν ἀλλήλους; εἰς τυχόν
τινα στενοχωρίαν.

Ἦ παιδικὴ ἡλικία τὰ πάντα ῥόδινα καὶ τερ-
πνὰ διαβλέπει καὶ ἐπὶ στρώματος χλοεροῦ καὶ
ἀνθοσπάρτου βαδίζει, τὰ ὄνειρα αὐτῆς; ἀνθο-
δέσμας καὶ στεφάνους πλέκουν, οἷοι ὁ ἡρεμος
τῶν παιδίων νοῦς εὐτυχῆς ἐπλάσθη. Πλὴν... μέ-
χρι τινός. Ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους καὶ ἐντεῦθεν,
ἀλλαγὴ βίου, ἀλλαγὴ ὁνείρων, ἄλλος χαρακτήρ,
ἄλλη πορεία, ἄλλη ὁδὸς ἐσπαρμένη ποῦ καὶ ποῦ
μὲ ἀκανθὰς, ὁδός, ἣν ἀμφοτέροι ἤδη ἤρχισαν νὰ
βαδίζωσι, συστειλλόμενοι εἰς ἐκάστην ὁμιλίαν

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Α'.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, ὀλόκληρον, πρέπει
ν' ἀφιέρωσιν ὁ μαθητὴς κτυπῶν διὰ τῆς
στέκκας τοῦ μόνου τὴν μίαν σφαῖραν.

Τὸ κτύπημα πρέπει νὰ γίνεταί εἰς τὸ κέν-
τρον τῆς σφαίρας, θετιμένης ἐπὶ τοῦ πρώ-
του σημείου τῆς τσόχας **a** οὕτως
ὥστε, αὕτη, νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ σημείου **b** καὶ
νὰ ἐπανέρχεται, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τὸ **a**.

Τοῦτο εἶναι δυσκολώτατον εἰς τοὺς ἀρ-
χαίους, ὅσον καὶ ὠφελιμώτατον. Τὸ «σπεῦ-
δε βραδέως» τῶν ἀρχαίων κάλλιστα ἐφαρμό-
ζεται ἐνταῦθα, ματαιοπονοῦσι δὲ οἱ διδάσκον-
τες τὸν μαθητὴν νὰ κάμνη ἀμέσως-ἀμέσως
καρμπούλας· ἡμπορεῖ ὁ ἀρχαίος νὰ κάμνη ἐκ
τύχης, καὶ τὴν δυσκολώτερον καρμπούλαν,
ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ὠφελεῖ, ἐφ' ὅσον δὲν
γνωρίζει τὸ «διατί τὴν ἔκαμε» τὸ ποιητι-
κὸν αἴτιον, καθὼς λέγουσιν οἱ διδάσκαλοι.

Αἱ πρόωροι καρμπούλαι μᾶλλον βλάπτουν
παρὰ ὠφελοῦν, ἐπιφέρουσαι παρὰ τῷ μαθη-
τῇ τὴν ἀπογοήτευσιν, ὅταν—φυσικὰ—οὗτος
δὲν δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἅπαξ—κατὰ
τύχην—ἐπιτυχὸν κόλπο.

Ἀφοῦ γυμνασθῇ ἀρκε-
τὰ εἰς τὸ νὰ εὐρίσκῃ τὴν
μίαν σφαῖραν, θέτει καὶ
ἄλλην μίαν σφαῖραν ἐπὶ
τοῦ **γ**, τὸ ὁποῖον λέγεται
δεύτερον σημεῖον
τῆς τσόχας, καὶ προ-
σπαθεῖ, κτυπῶν τὴν **a** νὰ
εὐρίσκῃ τὴν **γ** κατὰμου-
τρα, εἰς τρόπον ὥστε αὐ-
τὴ, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς **a**
νὰ εὐρίσκῃ τὴν ἀπέναντι
σπόνταν ἐπὶ τοῦ σημείου **b** καὶ, ἐπιστρέφουσα,
νὰ συγκρούεται ἐκ νέου πρὸς τὴν **a**, καὶ δι-
έρχωνται ἀμφοτέραι αἱ σφαῖραι, ὅσον τὸ
δυνατὸν πλησιέστερον τοῦ σημείου **a** (Ὅρα
σχῆμα 1ον).

Τὸ ἀνωτέρω κόλπο λέγεται «κουλέ».
Ἐὰν ὁ μαθητὴς θέλῃ νὰ παίξῃ κουλέ ἐκ
τοῦ πλησίον καὶ εὐκόλως, πρέπει νὰ κρατῇ
τὴν στέκκαν παραλλήλως πρὸς τὸ πλαίσιον
τοῦ Μπιλλιάρδου καὶ νὰ χαμηλώσῃ πολὺ τὴν
λαβὴν τῆς (talon), καὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἀ-
νεπαίσθητον κίνημα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ
ἄνω, μετ' εὐκαμψίας καὶ ἀνευ πηδήματος.

(Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τὸ Β' μάθημα).

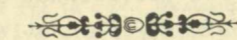
των, ὡς τὸ τρυφερώτερον ἄνθος εἰς τὴν ἐλαχί-
στην τοῦ Βορῆα πνοήν.

Αἱ σπευδαὶ ἐπερατώθησαν καὶ ὡς ἦτο ἐπό-
μενον ὁ Φειδίας ἀνεχώρει μεταβαίνων ἐκεῖ ὅπου
τὸ καθήκον τὸν ἔκραζεν, ἐκεῖ ὅπου διέμενεν ἡ
σεβαστὴ μήτηρ του, ἡ ἐναγωνίως ἀναμένουσα
τὴν ἡμέραν ταύτην, παντελῶς ἀδιαφορῶν εἰς τὸ
διακαῆς τῆς Ἀδριανῆς πάθος καὶ διὰ τοῦ ζοφώ-
δου; καὶ φοικτοῦ τῆς λήθης πέπλου καλύπτων
τὰ χρυσὰ ὄνειρα, ἅτινα εἰς ἡμέρας εὐτυχίας ὑ-
πέσχετο εἰς τὴν ἀτυχὴ κόρη.

Πρὸ ἡμερῶν, ἀγὼν πεισματώδης διεξήγετο ἐν
τῇ τρυφερᾷ καὶ ἀγνῇ τῆς Ἀδριανῆς καρδίᾳ καὶ
θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ὅλα τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα
ἐμυκῶντο ἐν αὐτῇ, καὶ ὅμως ἤσθάνετο ἐκλιπού-
σας τὰς δυνάμεις τῆς νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὸν ἀγνώ-
μονα Φειδίαν ὅ,τι πραγματικῶς ἔβλεπεν, ὅ,τι
ὄντως ἐδήλου ἡ ἀδιαφορία αὐτοῦ, φοβουμένη μὴ
ἀπατηθῇ.

Οὕτως ἔβαινον τὰ πάντα, ὅτε ἐφθασε τὸ ῥό-
στιμον τοῦ Φειδίου ἡμερᾶς, ἡ δὲ δύσμοιρος Ἀ-
δριανὴ μετέβαινε εἰς τὸ μοναστήριον, ἵνα μὴ
ἄλλος ἔρω; καλύψῃ τὸν τοῦ Φειδίου, καίτοι ἐπι-
λησιμος, καὶ ἵνα ἡ μνήμη αὐτοῦ καὶ μόνον κα-
λύψῃ τὸ παρθενικὸν τῆς σῶμα.

ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

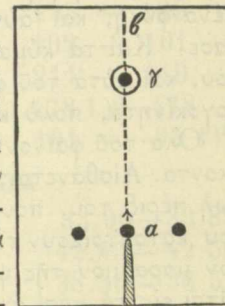
ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ ἐν τῇ Α' σελίδι δημοσιευομένη *Εἰκὼν*
παριστᾷ τὸ *Λάβαρον*, ὅπερ ὕψωσεν ὁ
Π. Πατρῶν Γερμανός, τῇ 25ῃ Μαρτίου 1821
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Λαύρας. Ἡ *Εἰκὼν*
αὕτη τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν λαμπρὸν
τόμον τοῦ ἔτους 1898 τῆς παρ' ἡμῖν *Ἐθρι-
κῆς Εἰκονογραφικῆς Ἐπετηρίδος* ἢ *«Ποικίλη
Στοὰ»* παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς ὁποίας καὶ
ἐχορηγήθη ἡμῖν λίαν εὐμενῶς.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗΣ

Ὁ κόμης Λέων Τολστόης, διακεκριμένος
Ῥώσος συγγραφεὺς, κάμνει πολὺν θό-
ρυβον ἀπὸ τινος, ἐν Ῥωσίᾳ. Μετὰ τὴν συγ-
γραφὴν πολλῶν σοσιαλιστικῶν ἄρθρων, ἐδη-
μοσίευσεν ἐσχάτως ἐν σύγγραμμά του, ἐν ᾧ
δὲν παραδέχεται οὔτε ἀρχάς, οὔτε θρησκείαν;
οὔτε τίποτε. Ἐνεκα τούτου, συνελθοῦσα ἡ
Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ῥωσσίας, ἀφώρισεν αὐ-
τόν· ἐξ αἰτίας δὲ τοῦ ἀφορισμοῦ τούτου, ἐγέν-
νοντο, εἰς πολλὰς Ῥωσικὰς πόλεις, αἱ ταρα-
χαί, τὰς ὁποίας οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν γνωρί-
ζουσιν ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων.

Σχῆμα 1ον

ΖΩΗ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Είχε πολὺν καιρὸν, χρόνια ὀλόκληρα νὰ ἑγυρίσῃ εἰς τὸ νησί του τὸ ἀγαπημένον. Θαλασσινὸς ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας, ἀρμενίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μέσα εἰς ἀπέραντα πελάγη, μυριάκις ἀντιμετώπισας τὸν θάνατον, ἡμερόνυχτα ὀλόκληρα βλέπων οὐρανὸν καὶ θάλασσαν μόνον, εἶχεν ἐπιθυμήσει ἐπὶ τέλους νὰ ἐπανίδῃ τὸ νησί του, τὸ πατρικὸν σπιτάκι του, τοὺς συγγενεῖς του, τὸν μικρὸν του κῆπον, μέσα εἰς τὸν ὅποιον τοσάκις εἶχε παίξει μετὰ γειτονόπουλα, καὶ τόσα ἄλλα ἐνθύμια τῆς παιδικῆς του ζωῆς, τὰ ὅποια πολλάκις εἰς τ' ἀτέλειωτα ταξειδιά του, κουρασμένος ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς μόχθους τῆς θαλασσινῆς ζωῆς, μετ' ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἀνεπόλει.

Ἄλλὰ νὰ, ποῦ οἱ φλογεροὶ του πόθοι ἐξεπληρώθησαν τώρα. Νὰ, ποῦ ἐφθασεν ἐκεῖ ποῦ, ὡς τώρα, μόνον μετὰ τὴν φαντασίαν του εὐρίσκετο. Πατεῖ πλέον τὸ ἀγαπημένον χωμα τῆς πατρίδος του. Ἀκούει τὸ ναυούρισμα τοῦ γυαλοῦ τῆς. Ζεσταίνει τὸ βασανισμένο του κορμάκι μετὰ τὸν ἥλιο τῆς. Χορταίνει μετὰ τὴν πρασινάδα τῆς τὸ βλέμμα του τὸ θαμβωμένον ἀπὸ τὰ χρόνια...

Ἄλλὰ ποιά ἐκπλήξις; ὅλα, γύρω του τὰ βλέπει παρηλλαγμένα τώρα, ὅλα γηράσαντα.

Οἱ ἄνθρωποι, τὰ σπίτια, τὰ περιβόλια, τὰ βουνά, οἱ βράχοι, ὅλα, ὅλα, τοῦ φαίνονται γηραιά. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ προσφιλέτης του ἀκρογιαλιά, ἡ φορτωμένη ἀπὸ θαλασσοδρεγμένα φύκη, καὶ αὐτὴ τοῦ φαίνεται, ὅτι ἐγήρασε. Καὶ τὰ κύματα τ' ἀφρίζοντα πλησίον του, καὶ αὐτὰ τοῦ φαίνονται, ὅτι εἶνε πολὺ ἀργοκίνητα, πολὺ κουρασμένα!...

Ὅλα τοῦ φαίνονται μαραμένα, ὅλα θνήσκοντα. Αἰσθάνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ζωὴ περίεξ του, πουθενὰ κίνησις. Ὅλα περίεξ του κατοπτρίζουν τὸ γῆρας τοῦ σαρκίου του, τὸν μαρασμὸν τῆς ψυχῆς του. Καὶ περιπλανᾶται εἰς τὸ νησί, ἄγνωστος σχεδὸν καὶ περιέρχεται ἀπὸ δρόμου εἰς δρόμον, ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν καὶ παντοῦ τὸ αὐτὸ θλιβερόν αἴσθημα δοκιμάζει.

Βαδίζει, βαδίζει ὁλονὲν μετὰ βῆμα βραδυκίνητον, μετὰ βῆμα κεκμηκός. Κάτι τι τὸν συγκλονίζει ἔξαφνα, κάτι τὸν συγκινεῖ ἰδιαιτέρως.

Ἄ! εἶναι τὸ σήμαντρον τοῦ ἑσπερινοῦ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐκκλησίας, παλλομένη ἀργά-ἀργά μέσα εἰς τὸν ἥσυχον ἀέρα, ἀντηχοῦσα ἐν τῇ ψυχῇ του ὡς φωνὴ γνωστὴ καὶ συμπαιθῆς, φωνὴ, τὴν ὁποίαν ὅμως πολλὰ χρόνια εἶχε ν' ἀκούσῃ. Καὶ σταματᾷ πρὸς στιγμὴν καὶ ἀποκαλύπτει καὶ σταυροκοπεῖται. Κ' ἐπαναρχίζει τὸ βῆμά του. Καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιλαλοῦντος σημάντρου. Καὶ ἀκούει ἤδη ζωηρότερας τὰς δονήσεις του.

Καὶ ὁλονὲν πλησιάζει... Εὐρίσκεται ἤδη μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν τοῦ νησιοῦ του, εἰς τὸ γηραιὸν ἐκεῖνο ἐκκλησίδιον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον—ἐνθυμεῖται τώρα—τοσάκις εἶχεν ὀδηγηθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, μικρὸν παιδάκι, τοσάκις εἶχεν ἀναγνώσει τὸν Ἄποστολον, ὅταν κατὰ τὰ ὠραῖα τ' ἀλησμόνητα μαθητικά του χρόνια παρηκολούθει τὴν θεῖαν λειτουργίαν μ' εὐλάβειαν. Ἄναπολεῖ τώρα συγκεκινημένος τὴν γλυκερὰν εἰκόνα τῶν παιδικῶν του χρόνων. Καὶ μέσα εἰς τὸ μυαλὸν του ἀναμιξέ στροβιλίζονται παιδικαὶ τρέλλαι, νεανικὰ ὄνειρα καὶ πολύμοχθα ταξειδία. Στροβιλίζονται περιπλανήσεις ἀνὰ τὰς θαλάσσας καὶ τρικυμῖαι καὶ κακουχίαι ἀμέτρητοι καὶ στερήσεις παντοειδεῖς καὶ νοσταλγίαι ψυχοφθόροι, κ' ἐλπίδες ἔωλοι καὶ ἀποθαρρύνσεις ἐξαντλητικαί...

Καὶ περιφέρει τ' ἀπλανῆ του βλέμματα μέσα εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο καταφύγιον καὶ ἀνακαλύπτει καὶ ἐκεῖ τὸ φάσμα τοῦ μαρασμοῦ, τὸ φάσμα τοῦ γῆρατος, τὸ λυμαινόμενον τὴν ψυχὴν του. Ὡ! πόσον γηραιὰ φαίνονται κ' ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ βλέμμα του ὅλα! Γηραιοὶ κ' οἱ τοῖχοι, γηραιὰ κ' αἱ εἰκόνες, γηραιοὶ κ' οἱ ἐκκλησιαζόμενοι. Καὶ μετὰ τὴν ψυχὴν γεμάτην ὀδύνην, γεμάτην ἀποθάρρυνσιν, ἀνατρέχει μετὰ τὴν φαντασίαν εἰς τοὺς μακροσμένους ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς εἰς ὄλην τὴν πλάσιν μόνον σφρῆγος καὶ νεότης καὶ εὐμορφίαν διέκρινε. Καὶ ἀναπολεῖ μετὰ θλίψιν βαρεῖαν τ' ἀποπτάντα τῆς νεότητός του χρόνια, τῆς νεότητος ἣν ἐσπατάλησεν εἰς τ' ἀτελεύτητα ταξειδιά του, ὡς καὶ πολυμήνους ἀνὰ τὰ πελάγη περιπλανήσεις του, ψηνόμενος εἰς τὸν ἥλιον ἢ δερόμενος ἀπὸ τὸν παγερόν βορρᾶν, τῆς νεότητος, τὴν ὁποίαν τώρα ματαίως ποθεῖ, τὴν ὁποίαν ματαίως ἀναμνησκεται ἤδη...

Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἡ φευγαλέα, εὐτυχίας ἐξατμισθείσης διὰ παντός, ἀκόμη περισσότερον τὸν πικραίνει, ἀκόμη περισσότερον τὸν ἀποθαρρύνει, τοῦ αὐξάνει τὸ ἄλγος, τοῦ πολλαπλασιάζει τὰ δάκρυα.

Καὶ μετανοεῖ, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἐπανίδῃ τὸ νησί του. Μετανοεῖ διότι δὲν ἐξηκολούθησε νὰ ζῆ μετὰ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνειρον ποῦ τὸν ἐβαυκάλιζεν ἐπὶ τόσα ἤδη ἔτη, μετὰ τ' ὄνειρον νὰ ἐπανίδῃ τὸ νησί του ὅπως τὸ εἶχε μέσα εἰς τὴν φαντασίαν του, ὅπως τὸ ἐβλεπεν εἰς τὸν βασανισμένον ὕπνον του, ὅταν περιπλανᾶτο μέσα εἰς τὰ μαινόμενα κύματα χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς ἀγάπην...

Καὶ φεύγων τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν τόσον προσφιλῆ ἀλλὰ καὶ τόσον ὀδηνυρόν, ῥίπτεται καὶ πάλιν μετὰ τὸ γηραιὸν του σκάφος εἰς τὰ μαινόμενα κύματα, μετὰ μίαν καὶ μοναδικὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπανεῦρη τὴν γοητείαν τοῦ ὀνείρου...

Γ. Α. ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΩΝ ΝΗ

Η ΚΥΡΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Στὸ Χρ. Χρηστοθασιῆ)

—Ποῖος ἄκουσε ποτὲ γιὰ μιὰ Κυρά
Ποῦναι γι' αὐτὴν τόσο καὶ τόσο τρελλαμένοι;
Ποῦ σὲνα πύργον εἶναι κλειδωμένη
Μὲς τὰ παρθένα δάση τὰ σγουρά;
—Ἄχ! τὰκουσα κέγῳ—καὶ ξεκινῶ!
Βρίσκω τὸν πύργο αὐτὸν σὲν' ἄγριο μέρος!
Νεῖος ἤμουνα κέφθασα γέρος!
Μὰ ὅλα τὰ βάσανά μου ἐκεῖ τὰ λησιμονῶ!
—Καὶ εἶδες τὴν πεντάμορφην Κυρά
Ποῦ δὲν τὴν εἶδε οὐδὲ ὁ ἥλιος, καθὼς λέγεται;
—Τὸ χροσταλλένιον παραθύρι μιὰ φορὰ
'Ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἡλίου εἶδα νὰ φλέγεται!
—Εἶδες βασιλικά στολίδια νὰ φορᾷ
Καὶ ὡς ἄγαλμα πανώρηο νὰ στηλώνεται;
—Ναί! εἶδα μιὰ πορφύρα μιὰ φορὰ
Σὲνα χρυσὸ βασίλειμα νὰ πλάνεται!
—Κάμμιὰ νυχτιὰ δὲ βγήκε οὐδὲ στιγμή
Σέκεινῃ τῇ στοὰ τῆ μαρμαρένια;
—Εἶδα μιὰν ἀγνοπρόσωπην! γλωμῆ
Πίς' ἀπὸ συννεφένια κρόσσια βελουδένια!
—Καὶ στὸ μπαλκόνι τῆς ποτὲ δὲν εἶχε βγεῖ
Καὶ στὰ παράθυρα τὰ χροσταλλένια;
—Ναί! εἶδα ἐκεῖ μιὰ φορεσιὰ μιὰ χαραυγῆ
Ποῦ νεφελόκοβε τραναφυλλένια!
—Ἄλλὰ, δὲ μπόρεσε στὸν πύργο μυστικά
Νὰ μπῆ κανεὶς καὶ νὰ τὴν διῆ ὡς τώρα;
Νὰ ἰδῆ καὶ τὰ στολίδια! καὶ τὰ δῶρα
Ποῦ Δράκοι τῆς τὰ πᾶν! Τελώνια! Ἄερικά!
—Σκάλωσα ἐγὼ στὰ παραθύρια μιὰ νυχτιὰ!
Τὰ σιδερά των τὰ ἔσπασα κέμπηκα!
Μέσα ἐρημιά! σκοτάδι!... Σκιά δὲ βρήκα!
Ψάχνω παντοῦ!... Κάνεις! ψυχὴ! ἀνασαμιά!...
Μόνον... μοῦ ἐφάνη ἐκεῖ στὰ σκότη τὰ ἱερά
Πῶς κάτι ἄορατες παρθένας μένου
Καὶ σάβαν' ἀραχνομετάξινα ὑφαίνου...
'Ὅσῳ γιὰ Ἐκείνην... δὲν τὴν εἶδα τὴν Κυρά.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κοινωνικαί—Φιλολογικαί—Καλλιτεχνικαί

Μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τοῦ «Μουσείου» θὰ διανεμηθῆ πρὸς τοὺς συνδρομητάς μας καὶ μέγα παράρτημα, ἐκτὸς κειμένου, παριστάνον τὸ «Πῆσχα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα» τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Πατριάρχης μεταδίδει ἐκ τοῦ Ἁγίου Ἱεροῦ τοῦ ἀνέσπερον Φῶς.

—Ἀῦριον δίδεται τιμητικὴ παράστασις ὑπὲρ τῆς διακεκριμένης νεαρᾶς καλλιτέχνιδος δεποινίδος Ροζαλίας Μ. Ἀρνωτάκη, κόρης τοῦ ἀρίστου ἡθοποιοῦ καὶ διδασκάλου τῆς ὑποκριτικῆς κ. Μιχ. Ἀρνωτάκη. Τὸ πρόγραμμα εἶναι ποικίλον· δράμα, ἀπαγγελία, ἄσμα κλπ.

—Προσεχῶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συναδέλφου κ. Κ. Αὐγέρη καὶ τοῦ κ. Κοτσοβίλη, ἐκδίδεται, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ναυτικὴ Ἑλλάς» περιοδικόν, οὗ ἡ ἔλλειψις ἔχει καταστῆ πρὸ πολλοῦ ἐπαισθητὴ παρὰ τῶ Ἑλληνικῷ ναυτικῷ κόσμῳ.

—Ἡ παράστασις τοῦ «Οἰδήποδος» ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τὸν Οἰδήποτα τὸν Κυπαρισσην. Τὰ ἄλλα πρόσωπα θὰ εἶναι τὰ αὐτὰ τῆς πρώτης παραστάσεως.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

(14—20 Μαρτίου)

Μεγάλῃ κίνησιν ἐπεκράτησε καθ' ὄλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μετὰ σημαντικῶν ἀγοροπωλησιῶν, τῆς τιμῆς τῶν περισσοτέρων ἀξιών ὑποστασῶν μεγάλῃν ὑψωσιν.

Χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος ἡ τιμὴ παρέμεινε σχεδὸν ἡ αὐτὴ μετὰ πολλῶν πράξεων, ἀλλὰ παρετηρήθη μεγάλη ἔλλειψις μετρητῶν ἐξ ἀμφοτέρων. Ἐπικρατεῖ πεποίθησις εἰς τοὺς χρηματιστικὸς κύκλους, ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῶν θέλει λάβει μείζονα ὑψωσιν.

14 Μαρτ. 20 Μαρτ.

Ἦνοπ. δάνειον... Δρ. 104 1)2 106

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Λαχ. Ἐθν. Τραπεζῆς. » 685.— 687

ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Ἐθν. Τραπ. Ἑλλάδος. » 39271)2 3915
Τραπέζης Κρήτης. » 231.— 236 1)2
Βιομηχ. Πίσσεως. » 62 3)4—67
Τραπέζης Ἀθηνῶν. » 178 1)2—177 1)4

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Μεταλ. Λαυρείου. » 147.— 147
Σιδηρ. Ἀθην.-Πειραιῶς » 338.— 353
Σιδ. Ἀθην.-Πειρ.-Πελ. » 45 3)4—46 1)4
Σιδηροδρ. Θεσσαλίας. » 135 1)2—135 1)4
Δημοσ. καὶ Δημ. Ἔργων » 52.— 52 3)4
Γεν. Ἐταιρ. Ἐργοληψιῶν » 193.— 189
Ἑλλην. Πυριτιδοποιεῖου » 102.— 101
Πανελ. Ἀτμοπλοΐας. » 211.— 210
Ἐταιρ. Μονοπωλίων. » 478 1)2—478
Ἡλεκτρ. Ἐταιρείας. » 101.— 94 1)2

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Εἰκοσάφρ. μετρηταῖς. » 33.90—33.85
Λίρα Ἀγγλίας »... » 42.45—42.50
Λίρα Τουρκίας »... » 38.55—38.55

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

—Ἐχετε δύο ἀδελφούς, κύριε;
—Ὅχι ἓνα μόνον.
—Εἰσθε βέβαιος περὶ τούτου;
—Βεβαίωτατος.
—Περίεργον! Ἡ ἀδελφὴ σας μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, ὅτι εἶχε δύο ἀδελφούς!

Νέα γραμματικὴ.

Τόνος — Ἡ γραμματικὴ ἔχει τρεῖς τόνους: τὴν ὀξεῖαν, τὴν βαρεῖαν καὶ τὴν περερσιπομένην. Αἱ γυναῖκες ἔχουν ἓνα μόνον τόνον. ὅταν ψεύδωνται, καὶ οὗτος εἶναι ὁ τόνος τῆς ἀληθείας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά οὐδέποτε ὑφίστανται τοὺς νόμους τοῦ χρόνου· τινὲς γεννῶνται γέροντες, ἄλλοι, ἔσαι μένουσι νέοι.

*
**

Ὅλαι αἱ θλίψεις ἔχουν ὡς πλαίσιον τὴν ἀγαθότητα, ἐκτὸς ἐκείνων, αἵτινες ἐγεννήθησαν ὑπὸ τῶν παθῶν.

*
**

Ἡ δυστυχία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον γνωστικόν.

*
**

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστεῖται εἰμὴ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι.

*
**

Μόνον ἐν τῇ δυστυχίᾳ ὁ καθεὶς ἀποδεικνύεται, τί ἀξίζει ἐν τῇ πραγματικότητι.

*
**

Καρδιά ἡσυχος εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ σώματος· ἡ δὲ ἐμπάθης, σκώληξ τῶν ὀστέων.

*
**

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύης εἰς τὸ κακόν, εἰμὴ ἂν ἄλλως δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς.

*
**

Μὴ ζήτηι ποτὲ παρ' ἄλλου ὅ,τι δύνασαι ν' ἀποκτήσης μόνος.

I. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Ὁδὸς Σωκράτους 29α

Δέχεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

LA CRÈCE

ANTIQUE ET MODERNE

L'ALBUM COMPLET COMPRENDRA

de 400 à 500 vues 18×24 en photocollographie

(vues historiques, monuments, musées, etc.)

Il paraîtra par séries

de 24 vues chacune (titres en 4 langues)

PRIX DE LA SÉRIE: 10 ER., PORT EN SUS

Envoi contre remboursement ou contre mandat, adressé à l'auteur:

M. J. Bertrand, 38, rue du Lycabète ;
ou à MM. Bregier frères, imprimeurs-Éditeurs, 38,
Boulevard St-Germain, Paris.
Papeterie-Librairie J. G. Cortessis & Cie 5, rue
du Stade. Seule maison de vente à Athènes.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Α. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ
ΙΑΤΡΟΥ

13—Ὁδὸς Βερανζέρου—13

(πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρό τινων ἡμερῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτάτου συστήματος, ἐφαρμόζει, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀτμοσφαιρική κατάστασις, τὰ στατικὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά, τὴν ἠλεκτρικὴν βροχὴν, τὸ στατικὸν φύσημα, τὰς στατικὰς ἐπιτριβάς καὶ τοὺς σπινθήρας, ἅτινα πάντα ἀποτελεσματικώτατα κατεδείχθησαν, οὐ μόνον κατὰ παθῶν τῶν νευρικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφόρων ἄλλων νόσων, οἷων τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων ἐλκῶν, τῆς ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν ἐπιμονωτῶν αὐπνιῶν, τῶν ἀτροφιῶν, τῶν ὄνειρώξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου κλπ.

Ἐτι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγωγίμον ρεῦμα, τὸ ἀλάνθαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὅλου πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμός, φαρμαδισμός κλπ.)

Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἅπασαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὄρροθεραπεία, ὑπνωτισμός κλπ.)

Ῥοαὶ ἐπισκέψεων

8—9 1)2 π. μ., 3 1)2—7 μ. μ.

Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαρμακικῶν λουτρῶν καὶ φαραδικῆς ἕδρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

55, Ὁδὸς Σπυρσίπου, ἀριθ. 55.

Τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» πωλεῖται :
Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ εἰς τὰ Βιβλιοπω-
λεῖα Κ. Βίλμπεργ, Κ. Μπέκ, καὶ
Ἐστίας.

Εἰς τὰ Κιόσκια τῶν Πλατειῶν
Συντάγματος, Ὁμονοίας καὶ Σιδη-
ροδρόμων Ἀττικῆς.

Εἰς τὸν Σταθμὸν ΣΑΠ. (Πλατείας
Ὁμονοίας) καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΣΥΡῶ καὶ ΚΕΡ-
ΚΥΡῶ: εἰς τὰ Βιβλιοχαρτοπω-
λεῖα Γ. Ἀλεξάκη, Η. Κυριαζοπού-
λου καὶ Ν. Ἰωαννίδου.

Λεπτὰ 40.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ